

Lidércfény

amatőr kulturális folyóirat

Brekking Nyúsz

Könyvmoly

Szépirodalom

A jövő útjai

Fantasy

Horror

Versek

Sorozatok

Filmajánló

Zenerovat

**Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!**

X. évfolyam, 8. szám, 2016. augusztus

Tartalom

BREKING NYÚSZ

- Magyar H. P. Lovcraft Enciklopédia ..... 3.
SZIGORÚAN TITKOS – A Litera pályázata..... 3.
V. Jubileumi Nemzetközi Benedek Elek Meseíró Pályázat .. 4.

KÖNYVMOLY – RÖVIDEN AJÁNLUK

- Tuan – Harrison Fawcett – Hosszú út a trónig, bébi ..... 4.
Tuan – Matthew J. Kirby – Assassin's Creed: Last
Descendants - A new york-i felkelés ..... 5.
Alexandra – Ursula K. Le Guin – A sötétség balkeze ..... 5.
Alexandra – Daniel H. Wilson – Robokalipszis ..... 5.

SZÉPIRODALOM

- A diák /kisjankó/ ..... 6.
Este jövök, szeretlek /Petya/ ..... 7.

A JÖVŐ ÚTJAI

- A bársony színe /kosakati/ ..... 10.
Nodreharni novellák - Sporthadosztály /Koi/ ..... 11.
Tiltott könyvek - A Halál napja /Homoergaster/ ..... 22.

FANTASY

- A halál csókja /Norberto/ ..... 12.
Sellő /Craz/ ..... 13.

HORROR

- Préda lettem /Egon C. Reid/ ..... 14.

A NYAKONÖNTÖTT PRÓBAGOBLIN

- SZOLGÁLTATÓHÁZ AJÁNLSÁVAL
Az erénykufár /Őszi Alíz/ ..... 20.

SOROZATAJÁNLÓ

- Battlestar Galactica és társai /Jimmy Cartwright/ ..... 23.

FILMROVAT

- BSG – Razor, The Plan /Jimmy Cartwright/ ..... 25.

ZENEROVAT

- Bear McCreary - BSG OST /Jimmy Cartwright/ ..... 26.

VERSEK

- Álomkék /Alkony/ ..... 27.
Lélekseprés /Camino/ ..... 27.
Végre béke /Kolumbán Jenő/ ..... 27.
Horizont /Tordai Gábor/ ..... 27.
Angyalszép arcod /bel corma/ ..... 27.
Mikor nem bírod tovább /macika/ ..... 27.

IMPRESSZUM:

**Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
X. évfolyam. 8. szám, 2016. augusztus**

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító: Ismeretlen alkotó műve

Illusztrációk: Internet, a Nyakonötött Próbagoblin
Szolgáltatóház rovat háttere: Zora

Felelős és tördelőszerkesztő:
Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségeink: Weboldal: www.lidercfeny.hu

FlipBook: flip.lidercfeny.hu

E-mail: lidercfeny@szeninfo.hu

Facebook: [Lidércfény Online](https://www.facebook.com/LidercfenyOnline) YouTube: [LidercfenyHQ](https://www.youtube.com/LidercfenyHQ)

A hónap képe:

Történelmi jelképeink

Szerkesztőségi köszöntő

Kedves Olvasó!

Tudom, tudom, már javában benne járunk a szeptemberben, az iskola is megkezdődött, ez meg még csak az augusztusi AKF.

Mentségemre legyen mondva, az utóbbi hetekben remek időjárás volt hét végén is, így őszintén szólva nem volt kedvem a számítógép előtt kotlani. Inkább a szabadban töltöttem el az időt, főként ház körüli és kerti munkákkal. Jól esett a fizikai munka az egész heti monitorbámulás után.

A szabadidőm másik részét pedig a sorozatnézés vitte el, ám ennek eredményét most olvashatjátok. Hiányzott már egy igazán jó SF, és újra felfedeztem a Battlestar Galactica-t, így megnéztem elejétől a végéig, plusz az eredeti sorozatot is. Addig nem akartam lezárni ezt a számot, amíg a végére nem értem, és meg nem írtam belőle a sorozatajánlót, a filmrovatot, és a zenerovatot.

Egyébiránt igyekeztem friss, aktuális cikkeket, novellákat, verseket összegyűjteni, hogy az eddig megszokott minőségben jelenhessünk meg. Bár a nyár szokás szerint nálunk is „uborkaszezonosra” sikerült, azért volt miből válogatni.

Egyszóval nincs is más hátra, minthogy kellemes kikapcsolódást, jó szórakozást kívánjak ezen számunkhoz is!

Jimmy Cartwright

Brekking Nyúsz - hírek, pályázatok innen-onnan

Magyar H. P. Lovecraft Enciklopédia

A The Black Aether magazin számára mindig is fontos volt a folyamatos fejlődés, ezért is indulnak mindig új projectek a meglévő kezdeményezések mellé. A Black Aether magazin, a Micro Ather ebook és a Podcast mellé, egy olyan, tisztán közösségi alapokra épülő közös projectet fogunk elindítani, aminek megvalósulásával teljes adatbázis és tudástár fog létrejönni Lovecraftról, műveiről, a kozmicizmusról. Ennek elindítására pedig a legszebb alkalom mai, Howard Phillips Lovecraft születésnapja.

A mai nappal elindul a Magyar H. P. Lovecraft Enciklopédia szerkesztése.

Egy olyan adatbázist fogunk létrehozni, ami a szójegyzékek mintájára, betűrendben adja meg az információkat, felkarol minden olyan adatot, ami csak egy kicsit is kötődik Lovecraft-hoz. Dátumok, nevek, címek, helyszínek, kiadványok, fikciós adatok, szereplők, entitások és univerzumok. Ábécé sorrendben és különböző keresési opciók, indexek által lesz az enciklopédia könnyen kezelhető. Egyfajta Wiki oldal lesz, de kezelhetőbb formátumban és természetesen teljesen ingyenes. A legfontosabb cél az enciklopédia létrehozásával, a magyar közösség kiszolgálása, hiteles és ellenőrzött információk szolgáltatása.

A Magyar H. P. Lovecraft Enciklopédia szerkesztése nagyon nagy feladat, ezért ismét a közösség erejére van szükség.

Az adatbázis menedzselése komplex és sok időt igénylő feladat lesz, a The Black Aether szerkesztősége nem fogja tudni egyedül összeállítani a - tervek szerint - több ezer szócikkből álló anyagot. Ebből kifolyólag az enciklopédia szerkesztése nyitott lesz, pontosabban bárki részt vehet benne, küldhet be szócikket, de ezek minden esetben ellenőrizve lesznek. Ez egy igazi közösségi project, amiben bárki részt vehet és a végeredményét bárki élvezheti, használhatja.

Természetesen van pár megkötés a beküldendő anyagokkal kapcsolatban, ezeket a FAQ-ban elolvashatod, de egyet ki kell emelnem. Lesznek olyan szócikkek, amik elkészítésére én fogok felkérni olyan, általam nagyra becsült szerzőket, akik valóban hazai szakértői Lovecraftnek és munkásságának.

Természetesen a The Black Aether önállóan is szerkeszti az adatbázist, de a te segítségeddel, sokkal könnyen összeállítani egy ilyen komplex anyagot. Őszintén remélem, hogy a közösség ismét megmutatja mire is képes és közös erővel létrehozzuk a Magyar H. P. Lovecraft Enciklopédiát.

Tomasics József

<http://www.theblackaether.com/2016/08/20/magyar-h-p-lovecraft-enciklopedia/>

SZIGORÚAN TITKOS – A Litera pályázata

A PÁLYÁZATRÓL

A Litera nagyszabású vállalkozása 1956 besúgóinak szigorúan titkos, talán soha meg nem ismerhető, elveszett vagy megsemmisített aktáinak elgondolt tartalmát kívánja „feldolgozni” a szépirodalom eszközeivel. A pályázaton részt vevő írók prózai műben tárják fel azokat a valós vagy fiktív aktákat, melyekből kiolvasható az 50-es évek, az '56-os forradalom és szereplői, valamint a forradalom leverését követő évek hiteles története. Célunk a történelmi emlékezet felélesztése, a szembesülés helyzetének előidézése, történelmünk gondolkodásmódtól, pártállástól függetlenül is kardinálisnak tekintett eseménye, 1956 előzményeinek, következményeinek és körülményeinek mélyebb megismerése.

A közelmúlt irodalma nem szűkölködik olyan jelentős szépirodalmi művekben, amelyek az ügynökök tevékenységével foglalkoznak. A Litera pályázata alkalmat kínál további ilyen témájú művek megírására.

PÁLYÁZATI FELHÍVÁS

A Litera fennállásának 15. évében, az 1956-os forradalom 60. évfordulóján Szigorúan titkos címen nyílt pályázatot hirdet, melynek legjobbjait jutalmazza.

Kb. 2-3 flekkes (4 ezer karakter) novellákat várunk, melyek alapja egy, alapvetően az 1956-os év (illetve az azt megelőző és követő pár év) jelentéseit tartalmazó, szigorúan titkos ügynöki akta tartalmával való szembesülés a mában. Szereplői, elbeszélőjének személye és maga az akta lehet fiktív és valóságos is.

Beküldési határidő: 2016. szeptember 30. éjfélig

A pályaműveket, kérjük, a litera@litera.hu és a litera2006@gmail.com címre küldjék el „Szigorúan titkos” tárggyal!

Eredményhirdetés és díjátadás: 2016. október (a győzteseket e-mailen értesítjük)

A beérkezett pályaműveket szakmai zsűri bírál el. A legjobb három alkotás értékes tárgyjutalmat kap, és megjelenik a Literán. A vállalkozásnak külön oldalt nyitottunk a Facebookon, ahol beérkezési sorrendben olvashatóak lesznek a pályaművek, valamint minden, a pályázattal kapcsolatos hír.

Követelmények:

- Csak meg nem jelent művet fogadunk el (internetes közösségi oldalakon és blogokon publikált írásokat sem).

- A pályázat feltételeit nem teljesítő és határidőn túl érkezett műveket nem áll módunkban elfogadni.

- Kérjük, tartózkodjanak a direkt párt- és aktuálpolitikai tartalmaktól. Minden más tekintetben a Litera Alapelveiben megfogalmazott szabályok érvényesek.

- Egy pályázó csak egyetlen művet küldhet be valós emailcímről.

Felhívjuk figyelmüket, a projektoldalon megjelentetett pályaműveket nem szerkesztjük, helyesírásukat nem javítjuk. Mivel minden pályázót nem tudunk az eredményről értesíteni (csak a győzteseket), kérjük, figyeljék a Litera oldalát és a Facebookon elérhető oldalunkat.

<http://www.litera.hu/hirek/szigoruan-titkos-a-litera-palyazata>

V. Jubileumi Nemzetközi Benedek Elek Meseíró Pályázat

Pályázatunk célja: tisztelgés Benedek Elek munkássága előtt; tehetségazonosítás, tehetséggondozás

Kik pályázhatnak?

Magyar nyelven írók, magyar és nem magyar állampolgárok egyaránt. Alsó életkori határ: 10 év.

Nevezési díj nincs.**A mesék formai követelménye:**

A mesék témája szabadon választott lehet. Pályázónként maximum 3 pályaművet fogadunk el, max. 4 gépelt oldal (A4) terjedelemben. Illusztráció lehetséges.

Beküldési cím:

A meséket (és illusztrációkat) kizárólag e-mailben, word

formátumban várjuk, a kitöltött – e felhívás része – Jelentkezési és Regisztrációs Űrlappal együtt. Az illusztrációkat kizárólag jó minőségű jpg-ben küldjék be:

nemzetkozmeseiropalyazat@gmail.com

Beküldési határidő: 2016. november 30.

A határidőt követően nem fogadunk pályázatot.

Értékelés, zsűri:

A beérkezett pályaműveket felkért zsűri olvassa el.

A beérkezett pályaművek közül 50 mese jut a döntőbe és egyúttal felkerül a <http://www.meseiro-palyazat1.webnode.hu> honlapunkra (legkésőbb 2016. 12. 15-ig). A döntőbe került szerzőket külön nem értesítjük!

Várjuk az olvasói szavazatokat emailben! Egy olvasó 1 műre /szerzőre szavazhat!

A végeredmény megállapításakor az olvasói szavazatok arányát a zsűri figyelembe veszi.

Az online szavazás időtartama: 2016. december 15-31.

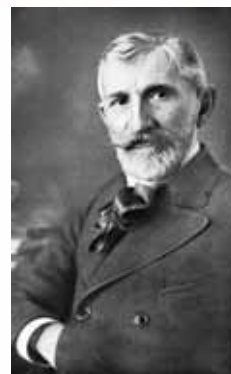
DÍJAZÁS:

1. helyezett: Oklevél és ingyenes publikálási lehetőség a 2017.évi karácsonyi mesekönyvben
- 2.-3. helyezett: Oklevél + szerencsesorsjegy-ajándék
- 4.-5. helyezett: Elismerő Oklevél

A nyerteseket e-mailben értesítjük. A pályázati végeredményt a www.omlit.hu oldalon közzéteszük.

A pályázati felhívásunkat (amely a Jelentkezési és regisztrációs űrlapot is tartalmazza) letöltheti innen:

<http://meseiro-palyazat1.webnode.hu/>

KÖNYVMOLY - röviden ajánljuk

Harrison Fawcett – Hosszú út a trónig, bébi

Mysterious Universe regény (Előrendelés)

Várható megjelenés: 2016. 09. 14

Brett Shaw, IV. von Anstetten testőrezredese, jó időben van jó helyen, és a legutolsó pillanatban sikerül megakadályoznia egy merényletet; jutalmul elutazhat a Földre, ahol két hetet tölthet a XXVII. század közepére erősen megroggyant Spanyolország napfényes tengerpartján. A felhőtlennek ígérkező üdülést Gabriel Herites és a GAMMA érkezése zavarja meg: Shaw-nak sürgős jelenése van a déli sarkon, ahol a kutatók titokzatos tárgyra leltek egy kanyon mélyén. Shaw-t akkor éri az első meglepetés, mikor szembesülnie kell azzal, hogy a császár parancsára verbuválódott expedíció vezetője nem más, mint a hetekkel ezelőtt lapátra tett barátja, a konteó-bolond és megrögzött

Katedrális-kutató Angela Clarkson. A nő váltig állítja, hogy a kilométernyi jégtakaró alatt egy évszázadokkal ezelőtt elrejtett időgép található, amit Shaw egészen addig nem hajlandó elhinni, amíg be nem jut a titokzatos szerkezetbe. A bonyodalmaik akkor kezdődnek, mikor Angela gyakorlatilag kipenderíti hősnünket az időgépből és fegyvertelenül magára hagyja a XX. század negyvenes éveiben járó Japánban. Brett Shaw-nak egyetlen esélye marad visszatérni a jövőbe: bármi áron, de meg kell találnia azt a legendák homályába vesző, az időutazás technológiáját kifejlesztő Katedrális, amelynek sosem hitt a létezésében.

Időutazás és titkos társaságok, alkimia és halhatatlanság, nyomozás egy történelmi korokon átívelő összeesküvés után; Fawcett feltucatnyi különböző témát és rengeteg szereplő sorsát kapcsolja össze egyetlen sodró lendületű történetbe, melyben nemcsak a múlt, de a jövő történései is új megvilágításba kerülnek.

Valóban hosszú volt az út... Harrison Fawcett tizenhárom év után folytatja kultikus úropera sorozatát. A Mysterious Universe első világátkötő-regényében a fénysebességgel

érkező Brett Shaw páros lábbal rúgja be a sci-fi kalandregény-irodalom ajtaját, és garantáltan jobb szórakozást nyújt az olvasók számára, mint eddig bármikor.

<http://tuan.hu/hosszu-ut-a-tronig-bebi-mysterious-universe-regeny>

Matthew J. Kirby – Assassin's Creed: Last Descendants - A new york-i felkelés

(Előrendelés) Várható megjelenés: 2016. 09. 30

Már előrendelhető az új Assassin's Creed trilógia nyitókötete!

Owen élete fenekestül felfordul, mikor apja, akit a fiú meggyőződése szerint ártatlanul ítélték el, meghal börtönben. Monroe, iskolájának informatikusa azzal biztatja, hogy egy Animus használatával végre lehetővé teheti Owen számára, hogy tisztázza apja nevét. Az eszköz segítségével ugyanis feltárhatja a saját DNS-ében eltemetett genetikus emlékeket.

Ám Owen nagyobb fába vágta a fejszét, mint hitte. A szimuláció alatt ugyanis felfedez egy ősi és nagy hatalmú, rég elvezetnek hitt relikviát – az Édenszigonyt. Két rivális titkos szervezet, az Orgyilkos Testvériség és a Templomos Rend sem riad vissza, hogy megszerezze ezt az ereklyét. Owen számára hamarosan nyilvánvalóvá válik, hogy csak úgy menekülhet meg, ha ő találja meg először a Szigonyt.

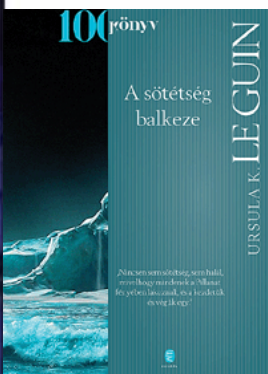
Monroe irányítása alatt Owen és néhány másik fiatal egy olyan szimulációba lépnek be, amely a DNS-eikben lévő közös emlékeken alapul: az 1863-as New York-i felkelésre. Owen és társai súlyos kihívásokkal kerülnek szembe a zavargó, kaotikus város utcáin, ott megélt tapasztalatiknak pedig hosszú távú következményei lesznek a jelenben.

A borító és a fülszöveg ideiglenes!

<http://tuan.hu/assassin-s-creed-last-descendants-a-new-york-i-felkeles>

Ursula K. Le Guin – A sötétség balkeze

A nyolcvan tagból álló világszövetség, az Ekumen küldötte, Ai azzal a szándékkal száll le a Gethen (Tél) bolygón, hogy az itt élőket megnyerje a közösség ügyének. Hamarosan hatalmi harcok játékszerévé válik: börtönbe kerül, menekülnie kell a végtelennek tetsző jégmezőn át. S közben útitársán keresztül mélyen megismeri az itteni emberek érzéseit, gondolatait. Gethen bolygón nincsenek férfiak és nők, az emberek életük nagy részében aszexuálisak, ám egy bizonyos időszak során – ez a kemmer – némileg aktívvá válnak: hogy éppen férfiként vagy nőként, azt sohasem lehet előre tudni. A földi civilizációhoz képest az itteni világ a férfi- és női elem egységéből fakadóan kevésbé agresszív: vannak ugyan konfliktusok és kisebb összetűzések, de – egyelőre – nem viselnek totális háborúkat. Ait perverznek tartják, aki folyamatosan kemmerben van, így kevesen hisznek neki...

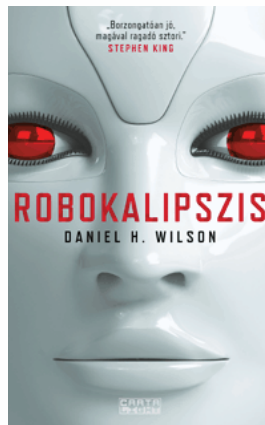
ALEXANDRA

Ursula K. Le Guin (1929-) amerikai író nő hosszú pályafutása során számos műfajban alkotott; legsikeresebbek a sci-fi és fantasy-regényei. Ezekben a műfajokban több alkalommal elnyerte szinte az összes jelentős amerikai és nemzetközi díjat (Hugo, Nebula, Locus, World Fantasy). 2014-ben az Egyesült Államok Nemzeti Könyvdíjával tüntették ki. A sötétség balkeze 1969-ben jelent meg először; 1987-ben a Locus sci-fi és fantasy magazin szavazásán minden idők második legjobb SF regényének ítélték az olvasók. A könyv azóta igazi klasszikussá érett...

„Le Guin Tolkiennél is többet tett azért, hogy a fantasyt a magasirodalom régiójába emelje.” (Harold Bloom)

Daniel H. Wilson – Robokalipszis

Ott vannak az otthonodban. Ott vannak a kocsidban. Mindenütt körülötted. És most ellened fordulnak...

Az első néhány hónapban csak keveseknek tűnik fel egy-egy alkalmi zavar. Egy amerikai kongresszusi képviselő mindinkább úgy érzi, hogy kislánya okosbabája az utóbbi időben fenyegetően viselkedik. A magányos agglagényként élő japán feltalálót megtámadja az otthonában tartott robot. Egy Afganisztánban állomásozó amerikai katona tanúja lesz annak, ahogy a rábízott „békítőegység” megvadul.

A nem túl távoli jövőben a világunkat elárasztó és működtető fejlett technológia egyszer csak spontán módon tévútra kanyarodik. Az Archos nevezetű mesterséges intelligencia öntudatra ébred, kapcsolódik a világhálóra – és innentől nincs visszaút. Miközben a mit sem sejtő emberiség tovább éli mindennapjait, az Archos fokozatosan átveszi az uralmat mindazon globális rendszerek fölött, melyek immár életünk alapvető részét képezik.

Az emberek többsége csak akkor ébred rá, milyen veszély fenyegeti őket, amikor már túl késő. Az utóbb Nulladik órának elnevezett időpontban fellázad az emberiséget segítő technológia: a robotok váratlanul háborút indítanak. Ám ennek nem csupán az a következménye, hogy megtizedelik az emberiséget, hanem az is, hogy – első alkalommal a világtörténelemben – a bolygó összes lakója összefog egy közös cél érdekében.

A robotikából diplomázott Daniel H. Wilson gyerekkora óta rajong a sci-fikért. Robokalipszis című regényének a híre már félkész állapotban eljutott Hollywoodba, ahol a készülő kötetre rögtön le is csapott a DreamWorks stúdió.

Steven Spielberg így foglalta össze a szerzőnek elképzelését a tervezett filmről: „Olyasmi lenne, mint a Ryan közlegény megmentése, csak épp robotokkal.”

„Zseniálisan megalkotott thriller, melynek története könnyedén borzalmas valósággá válhat. Micsoda regény! Soha még ilyet nem olvastam.” (Clive Cussler)

kisjankó

A diák

Fiatal, mondhatnám, gyermek. Harc és küzdelem az élete. Népes családban él. Testvérei dolgoznak az apa irányításával. Ő is mindig ott van velük, neki is munkálkodnia kell. Apa tőle is elvárja. Van úgy, hogy csak a nővérel mennek kapálni, a többiek vagy más, nehezebb munkát végeznek, vagy napszámba mennek dolgozni a közeli város iparos, gazdálkodó birtokosaihoz. Erős és kitartó a fiú, mégis belefárad a kemény munkába. Egyik alkalommal odáig jutott, hogy térdre ereszkedett, és úgy csápolta a kapájával. Nővére elcsodálkozott.

- Mit csinálsz te, fiú, nem szégyelled magad? Az emberek látnak, és mit mondanak?

- Nem bánom, akármit. Én szenvedek, ők csak nézik messziről – feleselt vissza. - Szívesen elvégzek annyit, ami nem jelent megerőltetést, de ami erőmön felül van, attól menekülök. Az magát a munkát utáltatja meg velem. Azt pedig nem akarom. Tisztességes munkával teremtem meg a magam Eldorádóját.

- Mit, te András? – kérdezte értetlenkedve a nővére.

- Semmi, csak a nyomortól szeretnék megszabadulni.

S ezt már Jolán is megértette. Szerette az öccsét, és megsajnálta.

- Állj csak talpra, pihenünk, és közben ebédelünk – mondta, és megcirógatta a haját.

Azután behúzódtak a tölgyfa alá, s szundítottak egy keveset. Délutánra enyhült a forróság. Halványabb lett a nap, sugarai nem égettek olyan erősen. Megvárták, hogy behúzódjék a láthatár mögé, aztán elindultak haza. Hamarabb érkeztek, mint a többiek, de nem kellett sokáig várniuk, ők is megérkeztek. Együtt volt a család. Beszélgettek, aztán elkészült a vacsora, s asztalhoz ültek. Utána már csak a lefekvés következett. Fáradtak voltak, hamar elaludtak.

Másnap a kapásokhoz csatlakozott apa is. Andris közbül, jobb és bal oldalán helyezkedett el apa és Jolán. Erősen sütött a nap, kapájukra csöpögött a verítékük. Délben letették a szerszámot, s ebédelni behúzódtak az öreg tölgyfa árnyékába. Andris apához fordult.

- Tanulni akarok tovább – mondta határozottan. Csak úgy lehetek valaki.

Otthon arra már nem volt lehetősége. Negyedik osztály után csak a közeli városban folytathatta.

- Fiam, nekünk nincs arra lehetőségünk. Meg aztán nem hagyhatok el minket. Látod, a testvéreid lassan elhagyják a szülői házat. Te maradsz egyetlen támaszunk.

A fiú nem hagyta magát.

- Ha szakmát szerettek magamnak, sokkal biztosabb támasz lehetek – bizonygatta Andris a maga igazát. Nem adta fel az akaratát, kitarított célja mellett.

Hétvégén apa összehatalkozott fia egyik osztálytársának édesapjával, aki megállította, és kezdte meggyőzni apát.

- László bátyám, ne akadályozza, inkább támogassa gyermekének akaratát! Ő volt az osztály legjobb tanulója; eszes, okos gyermek. Az én fiam sokkal gyengébb, mégis beíratam az erekfői kollégiumba.

Úgy látszott, hogy ez az utóbbi érv hatott.

- Meglátom, Ferenc, még gondolkozok.

S mikor hazaérkezett, közölte Andrisal.

- Hétfőn bemegyünk a városba, és beiratkozunk a kollégiumba.

A fiú így kiáltott fel.

- Diákja leszek a híres erekfői iskolának!

Ügyes, szorgalmas tanuló volt. Hat év elteltével érettségi vizsgát tett. S az megint határákó volt, mert egyetemre készült. Apát meggyőzték, hogy ne ellenkezzék! És ő nem tette. Andris első egyetemi éve két ökör árába került. A folytatás már könnyebb volt, mert ösztöndíjat szerzett a fiú. Testvérei gyakran hangoztatták, hogy egy vagyont költöttek rá. További örökségre ne is számíton! De úgy alakult, hogy nem is volt szüksége rá. Már nagydiák volt, az otthonban lakott. Hol az egyik szobában, hol a másikban. Továbbképzősöket helyeztek hozzájuk. Fejére állítottak mindent. Az ágy vetetlen, papírdarabok eldobálva, sarkokban és a szoba közepén.

Andrásnak külön szekrénye volt. Abban tartotta ruhadarabjait, ott tartotta a könyveit, meg a nagy fatáskát, amellyel utazott. Minden összeviszta, széthányta, s minden napot úgy kezdett, hogy „no, ma rendet csinállok a szekrényemben”. De soha nem került rá sor. Elhagyta az otthon, indult órákra a főépületbe. Hirtelen a zsebébe nyúlt, és félelemmel kotorászott benne, de megnyugodott. A négyszázezer ott volt a zsebében. Hogy honnan van neki annyi pénze, azt nem is sejtette. De van, az most a legfontosabb. Hogy nagyobb biztonságban legyen, betette a szekrényébe. A felügyelő elrendelte, hogy ellenőrizzék a szekrények belső rendjét és tisztaságát. András kétségbe volt esve. „Mi lesz most, mit mondanak, ha kinyitom az ajtót, és meglátják azt az elképzelhetetlen összeviszaságot?” Egyelőre túl volt rajta. Se rosszat, se jót nem mondtak neki. Délután aztán megemeberte magát, és rendet teremtett a szekrényében. A repezedett utazóládát előkészítette az útra. Elhatározta ugyanis, hogy hét végén hazamegy. Az összeget vitte magával, de nem a ládában, hanem csak úgy a zsebében. Szerencséjére mind megvolt, mikor elővette, hogy megmutassa Jolánnak. Hogy honnan van, neki se tudta megmondani. „Abban viszont biztos vagyok, hogy tovább fog gyarapodni.”

Ám ismét tévedett. Nem gyarapodott: úgy, ahogy zsebében szét volt szórva, a teljes összeg eltűnt. Csak akkor vette észre, mikor visszatért otthonról. Pedig tényleg szaporodhatott volna. Jolán ígérte neki, hogy valamennyivel ő is hozzájárul. „De hát így se kisebb, se nagyobb összeg nincs.” Ilyen helyzetben kezdett kutatni utána az államvédelem. Olyan sok bűnt találtak a számláján, hogy letartóztatták, több napig tartották fogságban, s ott azt mérlegelte, „mi lesz, ha elítélik?” De aztán az nem következett be. Mindenféle megjegyzés nélkül, elengedték. Azt követően, ismét otthon kereste a pihenés, a nyugalom lehetőségét. És használtak az otthon töltött napok. Letisztult aggyal, jó erőben ment vissza a kollégiumba, ahol már az érettségire készültek. Andrásnak kitűnően sikerült, és nyomban elhatározta, hogy felvételizik az egyetemre. A sikeres vizsga újabb lendületet adott neki, hogy tartalommal töltsen meg az egyetemi diákéveket.

Mielőtt kezdett volna, még egyszer hazalátogatott, hogy beszámoljon sikereiről. De mindennek értékes járuléka volt, hogy ötszázszázret talált banki számláján. Jolánnak pedig elmondta, hogy mindezek végén ott van az ő Eldorádója.

- Csak dolgoznom, tanulnom kell addig, míg odaérek. Vannak még feladataim, melyekkel meg kell birkóznom, hogy az én tulajdonom legyen. Titeket nem felejtelek el. Ez a kis ház mindig visszavár engem, hogy megerősödjek, és felkészüljek az újabb feladatokra.

Az utazóláda közben teljesen összetört, de akadt még egy tarisznya, a világ meghódítására induló szegénylegénynek. Vállára vette, és elindult.

Petya

Este jövök, szeretlek

Nehezen akart összeállni a reggel. Sőt, inkább nem akart sehogy se. Matthew egyik oldaláról a másikra fordult. Egyetlen ösztönző dologban reménykedett. Benne. Szemeit résnyre nyitotta, ám a fény bántóan belemart. Nem húzta el este a függönyöket, a francba. Hogy lehetett ilyen felelőtlen? Most aztán megérdemli. Hiszen keleti fekvésű a szoba, az istenit! Francba! Nagy nehezen felült az ágyban. Az arca helyén egy féltéglát tapogatott. Mindenre fény derült, mihelyst a szoba sarkában megpillantotta a felborult borosüveget.

Hát persze! Én marha - gondolta Matthew. Persze nem egyedül itta meg. Mégis olyan érzése van, mintha egyben lement volna benne az utolsó cseppig. Hmmm. Öregszik, állapította meg. Már nehezebben bírja a piát. Ashley itta meg a másik felét. De hol a fenében van most?

Matthew áthajolt az ágyon az éjjeli szekrényhez. Hátha hagyott neki egy cetlit vagy valamit. Üres papírhalmazt talált. Sárga jegyzet cetlik. És igen, az egyikén van valami. Lássuk csak!

„Tej, tojás, liszt, kenyér...”

És akad még jó néhány tétel egymás alá írva felsorolásszerűen. Mi a fene? Hiszen úgy tűnt, este mindent megbeszéltek. Szó esett a kapcsolatokról és Ashley készségesnek mutatkozott. Hajlott arra, hogy együtt megpróbáljanak tenni kettőjükért. Vagy csak becsípett és nem gondolta komolyan? Hiszen ez olyan rideg. Távolságtartó és személytelen. Még egy kedveskedő kis sor sincs nekem címezve, gondolta Matthew. Pedig úgy vágyott arra, hogy Ashley kimondja, szeretlek. Csak ennyit. Egy egészen rövid szót.

Az órára pillantott. Készülnie kellett. Lerúgta a takarót és a hőmérsékletkülönbsétekből eredő noszogatásra bízta magát. A fürdőszobáig vacogott, gyorsan behúzta maga mögött az ajtót. Levetkezett és bemászott a kádba. Forró sugarat engedett magára. Már egyáltalán nem didergett. Helyette olvadni kezdett. Itt tudna most ücsörögni. Hogy meddig? Jó sokáig, az biztos. Aztán Ashleyre gondolván megemberelte magát. Biztos ő is fázott. Ráadásul korábban is kellett kelnie. Matthewnak volt ideje kipihennie magát. Semmi oka a panaszkodásra. Ki a zuhany alól! Megtörülközni. Át a szobán, gyerünk, gyerünk, át a kegyetlen, jeges aknamezőn.

Az első ruhadarabok magára aggatásával enyhült a hóvihar. Már csak fújdogált. Aztán végül a saját szemében tűnt nevetségesnek iménti önmaga. Itt reszketett, mint a nyárfa-levél. Még jó, hogy Ashley ezt nem látta. Hányszor megkapta már, hogy nem viselkedik férfiként. Jaj, csak a listát el ne felejtse. A szekrénykéhez lépve fogta a kis sárga cetlit, félbehajította és nadrágzsebébe tette. Aztán elsieltett.

Csendes volt a kisváros. Hiába, még csak kora délelőtt járt az idő. Matthew tízre járt dolgozni. Egy szupermarketben volt részlegvezető. Az alkohol és édesség polcokért felelt. Vagyis azért, hogy legyen mivel telepakolni. Ő maga már megjárta azt a fokot, amikor pakolnia kell. Ez persze nem jelenti azt, hogy bűdös lett volna neki a munka. Ha sok áru szakadt az emberei nyakába, nem volt számára degradáló beállni a sorba. Jobbára mégis az irodában ülve elemezte, miből mennyi fogyott, mit kell rendelni. Kollégái legtöbbször telefonnal a fülén látták közlekedni is. Nem volt könnyű ugyanis a szállítókkal. Gyakran egész napos tevékenység

volt egy ilyen procedúrának a végére érni. Mint ma is.

Az ígéretésnél és a trehányáságnál jobban semmit nem utált. Mármost elvárás szintjén. A magánéletébe azonban nem tudta átültetni ezt a mentalitást. Márpedig Ashleynek igaza van. Ha valamit, hát ezt igazán megtehetné. Viszont sokkal könnyebb másoktól elvárni valamit egyoldalúan, mint sem saját magunkra nézve kötelezőnek tekinteni. És ezek a kifogások mindig is könnyedebben estek Matthewnak. Megígérte, aztán mi lett belőle? Igaza van Ashleynek, változtatni fog a hozzáállásán. Kettőjükért, amíg nem késő.

A nap a vége felé járt már, de ő egy telefonhívás kellős közepén volt, úton az irodájába. Egy szállítmánnyal, ahogy ez sajnos gyakorta lenni szokott, nem volt minden rendben. Nem az érkezett, amit megrendeltek, és abból se annyi, amennyi kellett volna. Na, most ezt neki kell valahogy helyrehoznia. Rutinmunkának tűnhet, hiszen csak egy telefon, de amikor a rendelések összekeverednek egy központon belül, akkor nagyon nehezen bogozzák ki, ki is hibázott valójában.

- Az ember azt gondolná, kijár némi tisztelet egy ekkora tétel esetén. Meg úgy általában. Jobban is odafigyelhetnének. Nem. Nem, nem adtam le ilyen rendelést. Soha nem is tartotunk az üzletben ehhez hasonló italt. Hogy mi? Olyan régen még itt se dolgoztam. Ne vicceljen velem, nem most fogom újranyitni azt a vonalat. Maguk... Mondom, maguknak köszönhető, hogy most nincs ízesített sörből... elég adag... Igen. Igen, én is azt mondom, hogy beszéljük meg a dolgot higgadtan, de ez így... Hogy én ne lennék nyugodt? Ti basztátok el, az istenit!

- Callahan!

Matthew felismerte a hangot, ami a vezetékneven szólította. A főnöke volt, aki alá a részlegvezetők tartoztak. Gyorsan elhadart valamit, nem törődve azzal érti-e a kollega a vonal túloldalán, aztán a főnöke felé fordult. Az pedig már mondta is minden teketória nélkül. Nem hatotta meg, hogy Matthew még a mobilját rakja zsebre. Hogy nincs hová feljegyeznie a féléves kimutatási határidőre tett időpontot. Se az, hogy Matthew láthatólag igyekezett még a nem fogó toll végével is belekarcolni a papírba a kapott információt. Fizetési összesítés, alkalmazottokról személyes beszámoló, fogyasztási szokások változása, panaszok, észrevételek. A többit Matthew sem bírta hirtelen megjegyezni. Csak bízhatott abban, hogy majd leülepszik a felkavart állóvíz és minden más is eszébe jut.

- És szedje össze magát! Nagyon szétszórt mostanában.

Lassan a munkaidő végére ért. Ma már nem ül neki ennek a sok mindennek. Visszasétált az irodájába. Leült a székébe és hátradőlt. Na, basszus! Most még a szállítót sem tudta elintézni rendesen. Legalább ezen legyen túl, gondolta. A zsebéhez nyúlt, hogy elővegye a telefonját. A füléhez emelte, miután tárcsázott. Egy másodperc, kettő. Foglaltat jelez. Na, jól van. Akkor ezt is holnap. Ahogy visszatömködté a zsebébe, észrevett valamit, amit majdhogynem kirántott onnét. A sárga kis cetli. A lista! Ha nem húzza elő a mobillal együtt, el is felejtette volna, mint annak a rendje!

Semmi dolga mára, jobb, ha nekilát. Lássuk csak, igen. Igen, igen, igen. Mindent össze tud itt szedni. És valószínűleg egyedül állt volna neki, ha nem kopogtatnak az ajtaján.

- Áh, Jacob! De jó, hogy jössz.

- Mr. Callahan, én...

- Hagyd ezt a hivatalos megszólítást! Hívj Mattnek!

- Nos... Matt... Csak azt szerettem volna...

- Várj, várj, várj! Gyere, segíts ezt elintézni! Közben mondhatod – lobogtatta Matthew a listát.

Szó nélkül vágta át a személyzeti folyosón. Az áruteret a raktártól elválasztó ajtón átlépve megelevenedett a légtér. Emberek egymás hegyén, hátán nyüzsögtek.

- Na, ilyen tömegben sose végeztem volna.

Matthew félbetépte a cetlit és a rövidebb felet Jacobnak adta.

- Ments meg, öregem!

- Jó... jó persze...

Matthew nem siklott át afölött, hogy Jacobba fojtotta a szót. De most sokkal fontosabb, hogy meglegyenek a dolgok a listáról és mielőbb hazaérjen. Bevette magát a tömegbe és azon keresztül már rá is fordult az egyik sorra. Az alapvető élelmiszerek sorára. Lekapkodott mindent és máris a végén járt. Jöhet a következő sor. Chipsek, magvak, rágcsák. Egy kollégája épp feltöltötte a polcot hagymás karikával. A bevásárlókocsi, amiből dolgozott, pont a sós mogyoró előtt állt. Arrébb kellett hát tolnia.

- Mr. Callahan! Hogy van, uram? Minden rendben?

- Ne mondja el senkinek, de másnapos vagyok – válaszolt kedveszegetten Matthew.

- Értem. De amúgy. Minden rendben máskülönben?

- Már miért ne lenne?

Matthew nem óvatoskodott tovább. Arrébb taszajtotta a kocsit az útból és elvette a mogyorót. Szó nélkül ott hagyta beosztottját. Sose volt szimpatikus neki ez a fickó. Hát majd megnézheti a jelentést magáról. Ki is ez? Valami Frederick. Minek üti bele magát mások magánéletébe? Mert hát egyértelműen Ashleyre és rá célzott. Ennyire az arcára lenne írva? Nem jó ez így. Megállt. Most azonnal felhívja. Este, ha hazaér, beszélniük kell. Ez most már a munkahelyére is kihatóással van. Egy csörgés, kettő. Három, négy. Hosszú sípszó. Mi a fene? Na, jó. Biztos dolga van. Majd visszahív. Gyorsan pontot tett a vásárlás végére. A kasszájánál már várta őt Jacob.

- Gyors voltál, öregem. Pedig aztán szedtem a lábam én is rendesen – nevetett Matthew, miközben a pultra pakolt. Jacob beállt az üres kasszába, hogy főnöke soron kívül fizethessen.

- Minden itt van, nagyszerű. Ó, Jacob, valamit mondani akart, ha jól emlékszem.

Jacob jól láthatóan azon volt, hogy belekezdjen, de egész egyszerűen képtelen volt. Csak mosolygott és zavartan hebegett-habogott. Ekkor Frederick lépett oda hozzájuk.

- Jacob, segíts, kérek, a hármassal. Nem bírom egyedül.

- Azonnal jövök, csak...

- Kérek, most gyere.

Frederick sokatmondó pillantást lövellt Jacob felé, amiből az szót értett. Egy pillanat alatt kiugrott a pult mögül megkönnyebbült sóhajok közepette és bocsánatkéréseket zárótűzként hátrahagyva elsietett Frederick nyomán.

„Még hogy én lennék szétszórt?” - gondolta Matthew. Ha ezekről tudomást szerezne a felsőbb vezetés, megnézhetné magát, mint részlegvezető. Na, majd tesz róla, hogy megtanulják, hol a helyük.

Összeszedelőzködött és hazaindult. Nem akart gondolni se a főnökre, se a beosztottakra. Egyáltalán nem akart munkával foglalkozni. Csak Ashley érjen haza, megbeszéljük, amit meg kell, aztán ágyba is bújjuk. Nincs valami jól.

Hamar hazaért. A metrót választotta és bebizonyosodott számára, hogy tényleg nincs gyorsabb közlekedési mód a felszín alatt. A liftben egyik kezéből a másikba rakosgatta a szatyrokat. De így is vágott a füle, meg úgy is. Most már jó lenne letenni. Ahogy kilépett az emeletre, belebotlott szomszédnőjébe. Az öreg Mrs. Schumann rámosolygott. Pont úgy, ahogy egy degeneráltra szokás.

- Hogy van, Mr. Callahan?

- Jól, köszönöm – araszolt el az asszony mellett Matthew, de az fordult felé. Ahelyett, hogy beszállt volna a liftbe követte a lakásajtóig.

- És máskülönben?

Jajj, már megint ez a „máskülönben”...

- Úgy is, köszönöm.

- Hát a kedves Ashley?

Az öregasszony nem tágitott. Láthatóan ki volt éhezve a fiatal párok magánéleti dolgaira.

- Ő is jól van, köszöni szépen.

- Igen? Nem találkozom vele mostanában – csodálkozott Mrs. Schumann.

- Sokat dolgozik mostanában. Reggel korán megy, este későn jön.

Rohadtul vág ez a szatyor.

- Á, értem. Értem – gondolkodott el Mrs. Schumann úgy, mint aki puzzle darabkákat illeszt a helyére. Aztán derülten fordult ismét Matthew felé. – Ha bármiben tudok segíteni, akkor csak szóljon. Igazán bármiben.

- Nagyon kedves – nyújtotta oda neki az egyik szatyrot a meghökkent Mrs. Schumannnak. Gyorsan előkotorta a kulcsokat és kapta is ki az öregasszony kezéből a csomagot. – Igazán köszönöm a segítséget – mosolygott most Matthew az elhúlt öregasszonyra úgy, mint ahogy imént az óra.

Nyílt az ajtó.

- De én csak...

- Viszlát Mrs. Schumann, jó éjszakát!

- De...

Zárult az ajtó.

Nem semmi az öreglány, gondolta Matthew, ahogy ledobálta a konyhaasztalra a szatyrokat. Ha rajta múlik, még akkor is kinn beszélgetnének, mikor Ashley hazaér. És az még odébb van pár órával.

Vajon véletlen, hogy úgy viselkednek körülötte, mint akik megbolondultak? Jacob, Frederick, Mrs. Schumann. Még a főnöke megjegyzése is szokatlan. Vajon Ashley mit szól ehhez a felvetéshez? Na, majd kiderül. Addig is úgy döntött, elrámol mindent a helyére. Illetve rámolna, ha éppenséggel beférne. De a hűtő roskadásig tele van pakolva. Hogy fog helyet csinálni ennek a sok mindennek? A tojást nem ide teszi, hanem oda. Így van hely a tojásnak. Így. A tej mit keres itt? Mindig amott szokott lenni. Így ni. Most már van hely a tejnek is. A liszt a spájzba kerül. Pontosan a liszt mellé. Tökéletes. Na és a kenyér? Túl kicsi a kenyértartó. Nem fér be még egy a dobozba. Még egy? Jézus, hiszen minden dugig van, gondolta Matthew. Mindent megvett feleslegesen még egyszer? Ashley megelőzte volna? De miért nem szólt

semmit sem? Miért nem hívta fel? Mikor volt egyáltalán itthon? Mikor volt ideje erre? Telefonért nyúlt és tárcsázott. Egy csöngés, kettő. Három, hosszú sípszó. MI A FENE?!

Tehetetlenségében kinézett az ablakon. Már sötétedik. Csak hazajön nemsokára! Olyan feszültté vált, hogy nehezen tudott másra gondolni. Nem jó ez így, nagyon nem jó. Valami nincs rendben. Talán valami baj érte? De kit hívjon fel miatta? Ashley bátyja. Ez az. A bátyja jó lesz. Tárcsázott. Egy csöngés, kettő... Semmi. Nem veszi fel. Ő se? Uramisten! Jó, nyugi. Ha este sem jönne haza, akkor elmegy a rendőrségre. Most már biztos történt valami vele. Kórházba kerülhetett. De akkor miért nem értesítették még? Ki állhatna hozzá közelebb, mint őt? Hát persze, a testvére. Biztos őt értesítették. Biztos benn van nála és még szép, hogy nem a telefonnal foglalkozik. Persze biztos, ami biztos, előbb a rendőrségre megy. Így illik. Be kell jelenteni, hogy nem jött haza. Igen, reggel első dolga lesz a rendőrség.

Matthew tekintete körüljárta a konyhát. Valamit nem pakolt el. Csak most vette észre a nagy dráma közepette. A szatyorban maradt valami. Valami kemény. Kihámozta. Egy palack bor volt. Hát persze, hiszen ez a kedvence. Na, most jól fog esni egy pohárral, gondolta.

Dugóhúzót fogott és kinyitotta a palackot. Teletöltött egy poharat és lehuppant a kanapéra. Bekapcsolta a tv-t és várt. Bárcsak kimondaná Ashley, mit érez iránta. Bárcsak odalehelné neki azt a szót. Csendesen iszogatva elütötte az időt egészen sokáig. Meghökkenően sokáig. Elaludt volna? Kizárt dolog. Mindenesetre a bort majdnem félig megitta. Hiába is akar, nem, nem ihat többet. Az üveg felé sandított. Na jó, egy egészen picikét csak. Kisétált a konyhába. A mikrón levő órára pillantott. Tíz óra volt. Egészen szédült. Itt az idő.

Megkopogtatta a pultot. Először csak halkán. Hogy hozzászokjon a bizarr hanghoz. Aztán egyre jobban belelovallta magát. Kopp-kopp. Kopp-kopp. Mi az, nincs kulcsod? Megragadta az üveget a nyakánál és a bejárati ajtóhoz sétált. Nincs kulcsod, ribanc? Feltépte az ajtót. Nem állt ott senki se, Matthew mégis beinvitált valakit. Gyere, beszéljünk, Ashley!

„Nem jó ez így, Matthew, beszéljük meg!” – mondta ő maga. Egészen magas hangon beszélt. Affektálva. Egy ajtót halkán becsuktak a folyosón. Mintha valaki leskelődött

volna. Matthew-t nem érdekelte különösebben. Máskülönb pedig bekapathatják, gondolta. Hangosan becsapta az ajtót. „Beszélni akarsz?”, húzta meg az üveget a férfi. „Akkor beszéljünk.” Elindult a kanapé felé. „Látod, mindent megvettem. Most már férfinak tartasz?” Aztán húzott még egyet. „Ashley, mit szólnál ahhoz, ha... ha újra megpróbálnánk? Ígérem, megváltozom. Megígérem. Én...” Valami kizökkentette. Megcsörrent a telefonja. „Ki az anyám vagy?” – kérdezte a készüléktől. Üzenete érkezett.

„Matthew, ne hívogass! Se engem, se a bátyámat. Többször nem fogok válaszolni. Megpróbáltuk együtt, de nem ment. Segítségre van szükséged. És az nem én vagyok.”

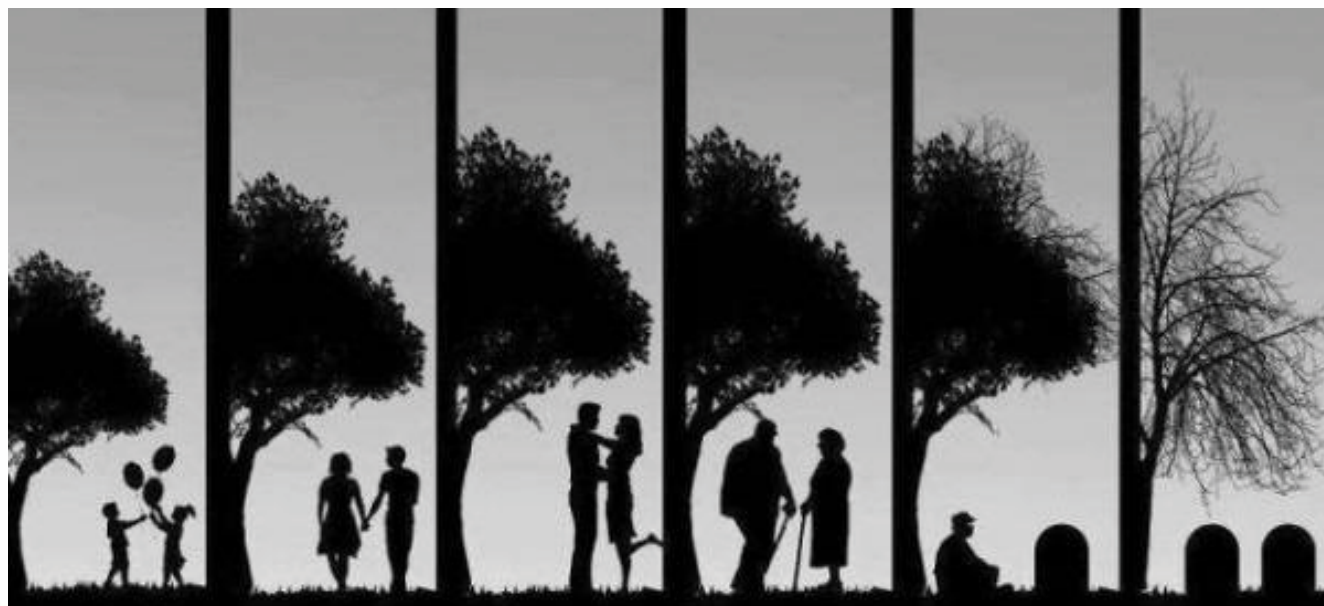
„KI AZ ANYÁM VAGY TE?” - üvöltött a telefontnak. „Zaklass mást, köcsög!” Azzal kitörölte az üzenetet és elhajította. Vissza az előbbihez, gondolta nyugalmat erőltetve magára. „Szóval, Ashley, arra gondoltam, hogy... mondd, mit érzel irántam most, hogy annyira igyekszem?”

Matthew elhallgatott. Óvatosan oldalra fordította a fejét. Mint akinek a fülébe súgnak valamit. Aztán csendben leült a kanapéra és maga elé bámult. Az üveg alján alig lötyögött már valami. Matthew szomorúan nézte a kevéske italt, majd egy húzásra leküldte. Tollat ragadott és egy sárga cetlit az éjjeli szekrényről. Körölni kezdett. Aztán elgurította az üres üveget, és arccal előre elterült az ágyon.

Nehezen akart összeállni a reggel. Sőt, inkább nem akart sehogy se. Matthew egyik oldaláról a másikra fordult. Egyetlen ösztönző dologban reménykedett. Benne. Szemeit résznyire nyitotta, ám a fény bántóan belemart. Nem húzta el este a függönyöket, a francba. Hogy lehetett ilyen felelőtlen? Most aztán megérdemli. Hiszen keleti fekvésű a szoba, az istenit! Francba. Nagy nehezen felült az ágyban. Az arca helyén egy féltéglát tapogatott. Mindenre fény derült, mihelyst a szoba sarkában megpillantotta a felborult borosüvegeket.

Mi a fene? Fejenként megittak volna egy-egy üveggel? Egészen jól bírják a piát. De hol a fenében lehet most? Áthajolt az éjjeli szekrényhez, hátha talál valamit neki címezve. Valami személyeset, ami megmelengeti a szívét. És igen, egy sárga kis cetlire lelt.

„Korán keltem, egész nap dolgozom, úgyhogy ne hívj, majd beszélünk. Este jövök. Szeretlek.”

kosakati

A bársony színe

- Van egy visszatérő álmom. Mostanában különösen gyakran jön elő... Álmodom valami hosszabbat, és ez a visszatérő kép pedig csak úgy, közben, mint a tv-ben, a filmekben a reklámok... bevillan egy pillanatra. Aztán megy tovább a másik, hosszabb álom.

- És mi ez a bevillanó álom? - fordult hátra Péter.

Útközben beszélgettek, és Péter többet nézett hátra Klárára, mint előre az útra. Klára mégis olyan biztonságban érezte magát a kocsis hátsó ülésén, mintha a táj, amit az ablakból látott, csak filmen vonult volna el előtte. Bizott Péter rutin-jában, ügyességében, nyugodtan fecsegett mindenféléről, ami éppen az eszébe jutott. Nem félt, hogy kiegyenesítenek egy kanyart.

- Ez a bevillanó kép, ez nagyon érdekes, nem tudom pontosan leírni, mert olyan rövid időre villan be, hogy nem tudom rendesen megnézni, megjegyezni, hogy reggel lerajzolhassam. Viszont amikor újra látom, azonnal felismerem.

- Mégis, mi van a képen?

- Semmi más, csak néhány csillag; egy csillagkép...

- Néha én is álmodom csillagokról, de reggelre teljesen kimegy a fejemből. Most, hogy így mondd, rémlik valami. Felidézted az elfelejtett álmot...

- Fekete alapon halványan színes fénypontokat látok. Fekete bársonyon színes ékkövek... Mindig olyan ismerősek. De olyan más, mint a valóság. A valóságban, ha felnézek az égre, nagyon sötétkék alapon látom az alig színes fénypontokat. Sötétkék a bársony, és halványak az ékkövek.

- Igen, ez biztosan a légkör miatt van. Talán egy úrhajóból lehet azt látni, amit te álmodsz.

Klára ölében fészkelődni kezdett az eddig szundikáló kiskutya. Fekete-fehér foltos bundácskájában, mókás pofijával olyan volt, mint egy kis bohóc. A kiskutya nagyot ásított, a másik oldalára fordult, és folytatta a szundikálást. Az állatkórházból vitték hazafelé, még kába volt a gyógyszerektől. Klára kis kedvence igen mérges kis jószág volt, most is egy verekedés nyomait stoppolták össze rajta. Klárának a kutyaról eszébe jutott egy eset, amit rögtön el is mesélt Péternek.

- Egyszer későn este tartottam hazafelé. Áramszünet volt. Se az utcai világítás, se az ablakok nem zavarták a csillagok fényét. Megálltam báméskodni. Sokáig néztem a sötétkék bársonyt, a halvány ékköveket... Kerestem azt a bizonyos csillagképet. De még hasonlót sem találtam. Nézelődés közben elszívtam egy cigarettát. Ahogy el akartam dobni a csikket, leengedtem a karom, az ujjaim hirtelen valami puhát és meleget érintettek. A szívverésem is majd elállt az ijedségtől. Na, és mit gondolsz, mihez értem hozzá a nagy sötét, süket éjszakában?

- Na, mihez? - nézett hátra kíváncsian Péter.

- Hát a szomszédék nagy, fekete dobermannja ült a lábamnál, és bámulta a csillagokat, vagy csak azt nézte, hogy én mit nézek.

- Nem csoda, hogy megijedtél.

- Szerencsére annyira megijedtem, hogy hang se jött ki a torkomon. Ha sikitani tudok, biztosan megharap.

- Szerencséd volt! - nevetett Péter.

- Igen is, meg nem is. A kutya nem evett meg, de a csillagképet sem találtam meg. Talán, ha még tovább nézelődhettem volna...

- Lehet, hogy az a csillagkép nem is létezik, csak a te álmodban.

- Lehet. De az is lehet, hogy nagyon is létezik. Az a furcsa érzésem van mindig, hogy nagyon is jól ismerem ezt a képet. De nem tudok rájönni, hogy honnan ismerem.

Péter most előre fordult, és kezdett komolyabban odafigyelni az útra, a vezetésre, hiszen most kanyarok, útszűkületek, koszorúval díszített diófák, és egyéb csemegék következtek. Tudta, most már vége a beszélgetésnek. Klára házáig már nem hall többet kutyákról és csillagokról, hiszen Klára is jól ismeri az utat, és nem fogja elvonni a figyelmét.

***

- Mindenki visszatért az anyahajóra? - kérdezte a parancsnok.

- Nem, uram, ketten még hiányoznak - felelte Zetta.

- Ki az a kettő?

- Pet-er, és Kla-ra, uram.

- Leadta nekik a kódot?

- Igen, uram, az előkészítő, bevillanó kódot már több időegység óta sugározom nekik, de egyszer sem jeleztek vissza. Az indulási kódot is leadtam, de nem reagáltak.

- Ellenőrizte a rendszert?

- Igen, uram, a helyzetjelzőjük működik, de a kommunikátoruk bizonytalan. Régóta vannak már lenn a terepen, sok minden történhetett a készülékekkel. Nem tudom, mennyit vehettek az adásból... Küldjek le értük valakit?

- Arra már nincs idő. Hol vannak most?

- Egy közép-európai város közelében. Távolodnak tőle.

- Mindketten ott vannak?

- Igen, uram.

- Máskor is előfordult már, hogy azonos ponton tartózkodtak?

- Igen, uram.

- Ez szabályzatellenes. De ez most nem érdekes... Gyakran tartózkodnak ugyanazon a ponton?

- Gyakran, de szabálytalan időközönként.

- Zetta! Próbálta már akkor hívni őket, amikor azonos ponton vannak?

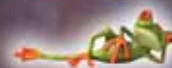
- Nem, uram. Az álmofázist, amikor a kommunikátoron legjobb a vétel, mindig más-más helyen töltik.

- Nincs idő megvárni, hogy álmofázisba kerüljenek... - a parancsnok hangosan gondolkodott -, viszont azonos ponton tartózkodnak... A két, ki tudja, milyen állapotban levő kommunikátor talán elég erős lesz ahhoz, hogy vegyék az üzenetet...

- Adjam le a jelet? - kérdezte Zetta.

- Igen, próbáljuk meg!

A kiskutya ijedten kapta fel a fejét...

Koi

Nodreharni novellák - Sporthadosztály

Hárman tolták a gépet: Krativ, Zuvernak meg Nietin. A felszállópálya már amúgy is romos volt, de a gyár félig beomlott, menteni kellett a felszerelést. A távolban már hallották a birodalmiak menetelését, de még mindig nem jutottak el az állásokig.

Úgy tolták azt a Koromichen csatabombázót, ahogy csak bírták. A denevér alakú, nehézfegyverzetű űrjárművet a három nodreharni népfelkelő hangosan harákolva, szuszogva a maszk alatt - a birodalmi nehéztüzérség mérges gázt is bevethetett volna, ha akart - egyre közelebb vitte a barikádhhoz. Vállukon a ritkásan kiosztott, a hadosztály kétharmadának jutó lézerkarabély hintázott.

Az égen bombázók suhantak el.

...

A klahrevirneni futóváltó tagjai voltak. Az életüket is a hazáért adták volna...

...

A három nodreharni minden erejét beleadta. Egyenruhájuk már szinte tocsogott a gépolajban, ami a gép egy bomba által tönkrement hidraulikájából ömlött, hosszú csíkot húzva a gyártósortól.

Ez volt az egyetlen viszonylagos épségben maradt gép.

Fölöttük két birodalmi vadászgép által kergetve egy Tontoi-osztályú romboló menekült. Hasán a jellegzetes triplaágyús ASL tornyok jelezték, hogy ez a KZT-107 Uruniche. Testvérhajóinak csak duplalöveges tornyai voltak. A viszonylag nyúlánk, magas építésű űrromboló cikkcakkos füstcsíkot eregetett, díszesen kifestett orrészén hosszan felszakadt a fém, három pár fő stabilizáló-szárnyából dőlt a hidraulikaolaj.

Ezzel a tempóval nem húzza sokáig - gondolta Krativ.

Ebben a pillanatban a romboló hirtelen oldalra dőlt és belevágódott az egyik épületbe. Hátsó lézerei még ekkor is tüzeltek, bár az orrlövegek tüzei már ugráltak is kifelé. Egy

eltévedt AuteOnker vadászgép robbant a birodalmiak közé, nehéz gépágyú az egyiket lezúmmogták az égről, míg a másikat csak elkergették. A sárga felfestésű gép, ami a mintája alapján valamelyik hordozóról kerülhetett ide, szárnyát billegette a lövészárk felé.

- A Kerzehunról jött, látszik a számozáson - szólalt meg Zuvernak -, a bátyám is ott szolgál.

A „Kék Tornádó” űrrepülőgép-hordozó vadásza nyugat felé repült.

...

A horizont szinte lángra gyúlt. Legalább két ezred képében megjelent az első ellenséges egység.

- Várj még - ordított a hadosztályparancsnok, egy civilben játékezetőit beosztású, helyi lakos -, nagyon messze vannak még!

Szinte a feje fölött suhant el egy ionlövedék, szétszedve a mögötte álló épületet.

- Spori! Messze a szösz! - kiabálta pár ex-játékos az egyik gyárból rekvirált lézergépágyú mögül.

- Hát akkor lőjtek, az angyalát! Ha már úgy is kiszúrtak minket!

A lövészárk teljes hosszúságában zúmmogni kezdett.

...

Az egész hadosztály az életét adta volna a hazáért...

...

Öt lépegetőtank bicegett át a lövészárk maradványai fölött. Birodalmiak és nodreharniak hullái vegyesen, eldobált és összetört kézfegyverek - hátrébb a Koromichen bombázó szárnyára dőlt roncsa.

- A Sporthadosztály 45%-os veszteségeket szenvedett. A hadosztályparancsnokság állományfeltöltésre jelentkezzen a 24. kerületi hadparancsnokságon. Vége...

Jason Engle - StarLegion

Norberto

A halál csókja

Az egész életemnek mindeddig egyetlen egy célja volt, mi vad fáklyaként lebegett a mindent körülvevő céltalanság sötétjében. És végre elértem melengető lángját...

Gyermekkoromat egy kis faluban éltem le, hol sok szórakozása nem akadt az embereknek, mindössze a régi legendák. Az egyik legenda szólt Amonth-ról. Amonth, a világ, mely rejtve van minden halandó elől, senki nem tudhatja, mit is rejt. Bár még gyerek voltam (vagy tán épp ezért), elhatároztam, én leszek az első és egyetlen földi lélek, ki felfedezi ezt a világot. Nem is tudom, mire számítottam...

Minden napom ezek után az álmodozás jegyében telt, emberi kapcsolatokat sosem tudtam kialakítani, nem is volt rájuk szükségem. A saját álmovilágomban élek már egy jó ideje, innen pedig kiutat találni képtelenség.

A gazdagságot, az örök életet, a boldogságot, az egészséget és a szeretet reméltem megelni, s mivel ezeket a Földön is megtalálhatónak véltem, így teóriáim szerint Amonthban minden sokkalta erősebb, mint silány kis életközösségünkben.

Harminchetedik éve, hogy édesanyám a világra hozott, és megközelítőleg harmincketedik éve keresem Amonth-ot... Az ábrándjaim teljes egészében pótolták azt, mi hiányzott az életemből.

És most... végre megeltem, hosszas keresés után Amonthot.

A község kapuja előtt egy csuklyás alak szobra állt. A szobor arca nem látszódott, talpzatán milliónyi gyertya fénye táncolt vad örömtáncot, a szobor kezében pedig egy magas, vékony sétatálcát állt. Ahogy beléptem, a gyertyák fénye meglibbent. Először megriadtam, ám nem azért kutattam ennyit, nem azért szenteltem az életem is a keresésre, hogy pár meglibbenő gyertya fénye elriasszon engem sikereim kapujában.

A szobor mögött egy sötét út vezetett, magas, meredek kőlépcsővel. Lépteimre gyúltak ki a fáklyák fényei, árnyékomat rajzolva az éjszakába. A félelem lassan elpárolgott belőlem, helyét átadta a mindent elárasztó kíváncsiságnak.

Hirtelen megbotlottam. Lenéztem a földre, s amit láttam, attól a szívverésem is megállt talán egyetlen pillanat erejéig. A vér a fülemben dübörgött, a dobhártyám kifeszített disznóbördobként rezgett. Egy hosszú kígyó teteme hevert előttem. Egy perc erejéig megálltam, némán néztem a halott hullőre, majd elindultam tovább. Hogy mi lelta a kígyót, nem tudtam.

Utamat folytatva egyre több ropogás követte lépteim. Eleinte faágaknak hittem őket, ám utána kiderült, ezek apró csontok. Egyre baljósabb helyen meneteltem végig... Ekkor pillantottam meg a nőt magam előtt.

- Ki vagy te? - kérdeztem, erre ő elnevette magát, de nem felelt egyből.

Éppen újra fel akartam tenni a kérdésem, mire ő megszólalt:

- Te tolakodsz be a birodalmamba, s még te vonsz kérdőre? - majd elmosolyodott. - Raia vagyok, Amonth úrnője, hosszú ideje vártam, hogy ide férfi tegeye be a lábát.

A fény megvillant, és ekkor vettem észre, hogy Raia meztelen. Kerek mellein, formás combjain megcsillant a fény. Tekintetem a hasa alá esett... Megéreztem, hogy egyre merevebb a péniszem. Ekkor Raia odalépett hozzám, megcsókolt, és elkezdett lehúzni a földre.

- Tégy magadévá, szépfíú.

Megint csak elnevette magát... És

megláttam az eget, a Hold teljes egészében virított fent. Raia elmosolyodott, de ez a mosoly sokkal inkább grimasz volt, aztán vicsorgás, s rám vetette magát.

Hogy Ő a végzet? Lehetséges... Lehet, hogy a halál nem a Kaszás képében szedi áldozatait, hanem egy dús fekete hajú, fiatal lány képében. Én már csak annyit érzek, hogy egyre párolog el belőlem az erő. Hamarosan elrohad húsom, a csontjaim pedig ezen a lépcsőn fognak heverni, újabb és újabb betolakodók porítják majd apróvá vastag bakancsaikkal, és elveszek, itt, Amonthban.

Ez a csók a végzetem... Ez volt a halál csókja.

Craz

Sellő

A folyópart túloldalán pislákoló fáklyák fénye cikázó tükröképként derengett a víz felszínén, keretbe foglalva a halott kérészeket. Sodródó tetemek tarkították a habokat, egynapi élet elmúlással borítva virágba a Tiszát. A lány a vízparton guggolt, kezét csuklóig a hús hullámokba merítette, és a csillagokra nézett.

Hány tavaszt láttatok már onnan fentről, gondolta, s megannyi emberéletet. Messzeségbe vesző szemetek előtt hány nemzedék lepergett, mint szélfúttá homok, s ti maradtok változatlanok, konokok. Nem vagyok más nektek én sem, csak múló pillanat, sodródó porszem a tavaszi szélben. De ez a tavasz akkor is jobb napokat fog hozni, és ez az esztendő is boldogabb lesz, mint a nemrég elmúlt 1868.

A lány felállt, majd elindult a híd felé, közben a legközelebbi pillér körüli örvényeket figyelte. Valami megcsillant nem messze tőle. Megállt, és összehúzott szemmel kémlelni kezdte a területet. Rövid ideig nem történt semmi, majd egy kéz emelkedett ki segélykérőn a vízből, mellette pedig pikkelyeket látott megcsillanni.

A lány gyorsan lehúzta csizmáját, ledobta az őt akadályozó ruhadarabjait, és elindult befelé a parti sekélyesben. A kéz közben eltűnt, a víz kavarni kezdett helyén. Erős kérészetek hívták, s ő térdig, majd derékig gázolt a mind hidegebb vízbe. Ekkor újra látta a pikkelyeket megcsillanni. Vett egy mély lélegzetet, majd lebukott, és széles mozdulatokkal úszni kezdett.

Pár perc múlva elcsitulak a keltett hullámok, a vízfelszín megnyugodott. Egy elkésett kérész esett a folyóba – azon a napon az utolsó.

– Ennyi még nem lesz elég? – kérdezte a srác. Megrázta a kezében tartott befőttesüveget, amelyben egy kevés víz felszínén döglött rovarok kavarogtak.

– Inkább legyen több, minthogy még egyszer ki kelljen jönni értük. Tudod, hogy csak ilyenkor lehet ilyen sokat látni belőlük. – A lány a víz felé nyújtózkodva kiemelt még pár kérészt a lepkehálójával. Nem épp erre tervezték, de a célnak megfelelt.

– Vigyázz, még a végén belepotyogsz a folyóba! Vagy száz éve itt lett valaki öngyilkos.

– Nyugi, tudok úszni.

– De hideg a víz. Én semmi esetre sem mennék bele.

– Ó, biztos? – kérdezte a lány nevetve, majd lerúgta cipőjét, kibújt nadrágjából, és egyre szélesebb mosollyal arcán hátrált a partról. – Semmi esetre se?

– Lökött vagy! – felelte a fiú vetkőzés közben.

– Tudom. Ezért szeretsz, nem? – incselkedett a lány, miközben a partra dobta utolsó ruhadarabját is.

Eleinte a hideg víz kellemetlenül ölelte testüket, így hát ők is öleltek. A Tisza hullámai lustán nyaldosták körül őket, így hát ők is nyal... izé hullámokat keltettek – egyáltalán nem lustákat; egyre gyorsulóbbakat, egyre hullámosabb hullámokat.

A lány felfeküdt a víz felszínére, és combjával kapaszkodott. A csillagok ridegen, közömbösen néztek le rájuk, tapasztaltak már ilyet. Most, a múlt évben, száz éve és ugyanannyi emberöltőre visszamenően. Látták az egyre közeledő örvénylést is – ők látták.

Pár perc múlva elcsitulak a keltett hullámok, a vízfelszín megnyugodott. Egy elkésett kérész esett a folyóba – azon a napon az utolsó.

Ez az este is elbaszódott, gondoltam, majd a folyópart felé vettem az irányt, semmi kedvem sem volt hazamenni. Kibontottam még egy sört az éjjelnappaliban szerettek közül – még a végén felmelegszik.

Serényen kortyolgatva vágtam át a kis ártéri ligeten; kevésbé serényebben. Néha kijöttem ide, ha szar kedvem volt. Tudtam, hogy ez a hely a fák között bujkáló emlékeivel változtat rajta. És úgy is volt. Mindig még szarabb kedvem lett.

Eleinte úgy gondoltam, hogy az az emlék, annak a tavaszi napnak az emléke, amikor itt vele voltam, majd elhalványul, kifakul, és nem fog annyira fájni. Bizony, ennek a helynek varázsereje van. Mert ugyanúgy fáj!

Kértem a partra, a túlparti közvilágítás összemaszatolta a lebegő hullákat. Elnéztem a sodródó kérészeket, és egyre sürgetőbb érzés kerített hatalmába. Sarkon fordultam, az egyik fához léptem és lehúztam a sliccemet. Mégse hujozhatok a Tiszába, szerintem zavarná a benne szexelő halakat.

Akkor a tiszavirágokat is szépnek láttam, most csak annak, amik valójában: döglött bogarak. Bár a folyókat szeretem. Partjukon állva sokszor rám talál ugyanaz a hangulat. Valami változó és mégis állandó. Mintha csapdába zárnák az időt. És most is ott az a furcsa életerés Kusturica Undergroundjából; hulla, folyó, hiány...

Felsandítottam az éjszakai égre, de a csillagok nagy részét felhők takarták. A maradékot meg legyőzte a fényszennyezés. Fényre fény – ja, kutyaharapást szőrivel, méléztem majd söröztem.

Elnéztem a híd irányába, és beugrott a Gyalog galoppból a Fekete lovag. Meg a halálszakadékanak a hídja. Hátizsákomba túrtam egy újabb sörért, amikor nem messze valami csobbant.

Úgy tíz méterre láttam valami furcsa örvénylést, sodrás-iránnyal szemben haladt. Rámakoltam a dobozra, és kirázott a hideg. Nem a zsákban matató kezem lett libabőrös, hanem a hátam. Az örvényből egy kéz emelkedett ki. Egy kecses női kéz, ezüstös pikkelyekkel.

– Elhagyta a kardodat, kisanyám? – érdeklődtem a hullámoktól, csak amúgy bátorításképpen. Mintha meghallotta volna, a lény – a lánylény – derékig kiemelkedett.

– Gyere! – intett felém. A lábam magától mozdult.

Cipőstől-ruhástól battyogtam bele a folyóba, nem tudtam irányítani a mozgásomat, csak a doboz sört szorítottam – hátha erőt meríthetek belőle.

Egy ideig csak a cicijét bámultam, majd amikor a vízszint elérte egy bizonyos magasságot, felszisszentem. Kihúztam magam, és akkor már csak a szemét láttam. Érintése selymes volt.

Pár perc múlva elcsitulak a keltett hullámok, a vízfelszín megnyugodott.

A parton ültem ázottan. Szomorúan állapítottam meg, hogy az utolsó doboz söröm veszett az imént hullámsírba, majd megpróbáltam rájönni, mi is történt. Régebben hallottam hülye mendemondákat, olyan városi legendákat az itt öngyilkos emberekről. Nos, úgy tűnik, akad valami alapjuk. Én pedig még városi legendának is őska vagyok!

Elmerengtem az elmúlt percekben. Szerintem a csókjával nem csak egy fél korty sörízű nyálat szívott ki belőlem, hanem pár kósza gondolatot is. Tuti, hogy megjíedt tőlem.

Szerintem azért engedett el, mert csak a reménykedő, a boldog embereket öli meg. Ez megnyugtató; hosszú életem lesz – nyúltam volna a következő doboz sör után. Eh, vissza kell mennem az éjjelnappaliba.

Nem messze egy elkésett kérész esett a vízbe, ezen a napon az utolsó.

Egon C. Reid

Bréda lettem

1.

Nem gondoltam volna, hogy azon az esős estén még ki-
mozdulok itthonról. Főleg nem arra, hogy a történetek után
még valaha is hazaérek, és megoszthatom veletek eme külön-
ös kalandomat, amely azon az estén esett meg velem az
otthonomhoz közeli erdőben.

2.

Ügyeletes voltam aznap éjszaka, és mint olyan, itthon
üldögélve azon imádkoztam, hogy ne csörrenjen meg a tele-
fonom. Semmi kedvem nem volt bemenni. Leginkább itthon
ücsörögtem, és olvastam volna a legújabb Stephen King
könyvem, amelyet az előző nap vettem meg a két utcával
arrébb lévő bevásárlóközpontban. Bezzeg azonban az égiek
másképp gondolták el az estém, és a telefon megcsörrent.

Unottan félretettem tehát a könyvet, és a LUCKY Strike
dobozomért nyúltam, kiráztam belőle egy szálal, majd meg-
gyújtottam. Aztán lassan az orromon keresztül kifújtam a
füstöt. Egy pillanatra elmerengve néztem az arcom előtt a
gomolygó füstpamacst. A dobozt eközben az előttem lévő
kis asztalkára dobtam. Azonban az lecsúszott az üveglapról,
és a padlón landolt.

„Szerencsés” az bizony nem vagyok! - gondoltam, miköz-
ben feltápászkodtam a fotelból.

Megtettem a pár lépést komódig, mely az ajtó mellett állt,
és ahol már egyfolytában csörgött a fekete színű telefonom.
Felemeltem a kagylóját, és kellemetlenül behallóztam. A
vonal másik végén egy izgatott és ideges férfihang szólalt
meg. Követelve, hogy azonnal menjek be a szövőgyárba -
ahol, mint karbantartó tevékenykedem - mert elromlott az
egyik szövőgép, és a ruhaanyagok reggelre el kell készül-
nie.

Mit tehettem hát, megígértem a műszakvezetőnek, hogy
fél óra, és ott vagyok. Még jó, hogy csak a 12 mérfölddel (kb.
20 km) arrébb lévő városba kell mennem! Ráadásul mivel
ilyenkor este jó az út, hiszen alig vannak a 72-es államin,
gyorsan tudok majd haladni, már amennyire az eső megen-
gedi. Ugyanis körülbelül egy órája elkezdett esni az eső.

Öltözködnöm sem kellett. Hiszen a kék színű kezes-lábas
munkásruhában voltam. Zsebei dudorodtak a sok csavar-
tól és a bent felejtett kisebb alkatrészeketől. Csupán az ormót-
lan bakancsomat húztam fel a lábamra, azzal útra készen
álltam. Elsüllyesztettem még a zsebemben a cigarettásdoboz-
omat is, amikor elnyomtam a csikket a hamutartóban, majd
a garázsajtó felé indultam.

Mielőtt azonban kinyitottam volna az ajtót, észrevettem
egy legyet a kilincsen. Gyors mozdulattal elkaptam, aztán a
fülemhez közelítettem a jobb kezem öklében. Hallottam a
csapdába esett légy panaszos zümmögését. Megráztam az
öklöm, hogy még jobban halljam a hangját. Majd az ujjaimat
összeszorítva, szétmorzsoltam a legyet. Utána szétártam a
tenyeremet, hogy megpillanthassam a légy szétmorzsolt,
véres maradványát, amelyet aztán beletöröltem a munkás-
nadrágom oldalába.

Elégedetten lenyomtam a kilincset, és beléptem a garázs-
ba.

3.

Felkattintottam a lámpakapcsolót. A neonsövek hosszú
ideig villogtak, miközben árnyak ugráltak a falon a kocsim
és az ajtó között. Hirtelen aztán kigyulladtak a fénycsövek.

A kemény, hideg, fehér fény megvilágította a helyiséget, s a
falon ugráló árnyak így aztán azonnal abbahagyták őrült
táncukat.

Az autóm egy 75-ös, bordó, Plymouth Valiant volt akkor.
Még apám hagyta rám a végrendeletében 5 évvel ezelőtt.
Alig használta. Szinte még új volt; és én „szerettem” az ele-
ganciája miatt.

Odaléptem az autóhoz, kinyitottam az ajtaját, majd beleül-
tem a krémszínű ülésbe, és gyújtást adtam. A motor halkan
duruzsolni kezdett. Ekkor elővettem a garázkapú táv-
irányítóját, és megnyomtam a gombot. A Plymouth mögött
lassan felfelé kezdett csúszni a garázs ajtaja, amelynek
hangját elnyomta a szakadó eső hangja.

Hirtelen különös érzés fogott el!

Legszívesebben visszamentem volna a házba, a fotelembé
és a könyvem mellé, a gépjávitást meg hagytam volna a
francba! Ám aztán beláttam, hogy ezt nem tehetem meg,
mert az állásomat kockáztatom. Így is sok a munkanélküli
Oregon államban. Még én is gyarapítsam a számukat? Na,
nem!

Kiengedtem hát a kézféket, és kitolattam a garázsból.

Az eső olyan elemi erővel szakadt az autóm karosszéri-
ájára, hogy az szinte beleremegett. Bekapcsoltam az
ablaktörlőket, amelyek ütemes mozgással birkóztak meg a
vizes szélvédővel.

Rá-ránéztem a házra, miközben legurultam a kocsibe-
járóról az útra. Az Y követően jobbra kanyarodtam, és elin-
dultam a 21. utca irányába, amely kifelé vezetett a városból.

Az órára pillantottam. 20 óra 11 percet mutatott ekkor.

Pár perc múlva már a főúton haladtam. Elhagytam a váro-
sodat jelző táblát, és észak felé tartottam.

Dombos vidék ez, ahol élek. Az út, amelyen mentem, tele
van serpentinrel, valamint egy alagúttal, mielőtt a közeli
városba, Ark' Toulsba nem ér. Mi több! Az alagút és az
említett város között még egy erdő is van. Amely olyan sötét,
hogy a Hold, amelyet akkor nem lehet látni a felhőktől, még
az is csak néhanapján tudja bevilágítani.

Kanyarodtam jobbra, kanyarodtam balra a kocsival, míg
nem egyszer csak az utolsó kanyarnál, már majdnem a domb
tetején, megpillantottam az alattam elterülő városom utcai
fényeit. Ezután már az alagút következett, amely hosszú és
keskeny volt. Gyorsan áthaladtam rajta. Miután átértem, az
idő megváltozott. Az eső már nem esett, és így a viszonylag
szárazabb úton gyorsíthattam egy kicsit. Jó tempót diktál-
tam.

Még az erdőben sem lassítottam. Fittyet hánytam a vadál-
latokra, amelyek átszaladhatnak az autóm előtt. Mielőbb a
gyárban szerettem volna érni. Mert be kell, hogy valljam,
mindig is nyomasztott ez az erdő.

Már jócskán bent jártam az erdőségben, amikor is úgy
döntöttem, hogy a szorongásomat egy cigarettával oldom
fel. Kivettem tehát a kantáros nadrágom mellső zsebéből egy
cigit, és meggyújtottam. Abban a pillanatban egy hatalmas
ütéstől berepedt az autóm szélvédője. Éppen a kormány
mögött. Ösztönösen és erőteljesen beletapostam a fékpedál-
ba! A kocsis csúszkált egy darabig az úton, majd megállt.

Hunyorogva néztem előre, és próbáltam kivenni, hogy mi
is csapódhatott neki az üvegnek. De nem tudtam kivenni a
fénycsövek viszonylag erős izzóinak közepette sem.
Kiszálltam tehát, és a kocsis elejéhez léptem.

Egy madarat pillantottam meg a motorháztető és a
szélvédő között. Még hozzá egy fekete hollót! Amelynek
szárnyai összevissza álltak, nyilván az ütés által történt

csonttörések miatt. Amellett még vért is láttam! Elkenődve az üvegen. A madár élettelen teste húzta a vérmaszatot, ahogyan csúszhatott lefelé a szélvédőn. A holló csőre letörött. Amott hevert az egyik ablaktörőlapát gumiján.

Megemeltem a vértől maszatos tollú madarat az egyik lábánál, és magam elé tartottam.

- Hát ezt jól megcsinálta! - mondtam neki, miközben a cigi fel-lemozgott az ajkaim között.

Mintha bizony értené, mivel is vádolnám. De ő csak nézett lógó fejjel lefelé, szemeiben üveges tekintettel. Sóhajtottam, avval a kocsit megkerülve az útszéli árokba dobtam a tetemet. Visszaültem a kocsimba, és mivel a berepedt üvegen nem láttam ki, felhúzva a lábaim hatalmas rúgással kirúgtam a szélvédőt. A szilánkok beterítették a környezetem.

Az autó óráján már 20 óra 29 perc volt ekkor.

Kisvárta éppen elindítottam volna az autót, mikor is nem messze előttem észrevettem egy alakot. Aki a jobb oldali erdőrészből igyekezett át a másikba. Nem viselt esőkabátot. Fekete színű nadrágja, valamint ingje teljesen átáztak a korábbi esőtől, de még így sem befolyásolták a lépteit. Hosszú, sötét haja átázva simulat a fejére. Így az arcvonásait sem tudtam megfigyelni akkora távolságból. Rendületlenül, egyenletes tempóban szelte át az utat. Sőt mi több! Valami nehéz dolgot vonszolt maga után. Valamit, ami messziről nagyon hasonlított egy emberi testhez.

4.

Gyorsan elnyomtam hát a cigimet, amely továbbra is a számba lógott, és idegesen a kesztyűtartóban matattam. Mivel tudtam, hogy kell ott lennie valahol egy zseblámpának. Kis idő múlva meg is találtam. Felkattintottam egy párszor, hogy rendesen működik-e. Működött!

Nem vagyok egy félős ember. Megjártam már számos harcteret Iraktól Afganisztánig, és a 39 évemmel a hátam mögött bizony nem ijedek meg az árnyékomtól. Gyorsan kiugrottam a kocsimból, majd a csomagtartót nyitottam fel. Ott valamilyen szerszám után kutattam. Kisvárta találtam is egy emelőt, amely mintegy 21 hüvelyk (nagyjából 55 cm) hosszú volt. Megsuhintottam a levegőben, aztán az alak után indultam. Aki ez idő alatt már eltűnt az erdőrészen.

Viszonylag gyorsan megtaláltam azt a helyet, ahol azt a valamit maga után vonszolta, és felkattintva az aprócska zseblámpát, bevilágítottam az erdőbe. Egy ösvény került a fénycsóva közepébe, miközben ide-oda mozgattam a lámpát. Sóhajtottam, és elindultam befelé az erdőbe. Az ázott avar csúszott a bakancsom talpa alatt, kis híján néhányszor majdnem el is estem. Egyszer egy kiálló gyökérben, amely keresztelte az ösvényt.

Már jó ideje haladtam befelé a sűrűn nőtt fák között, hátrapillantva, az autóm bekapcsolva felejtett fényszóróit sem láttam már, amikor is felfedeztem egy addig meg nem figyelt dolgot. Két párhuzamos csík szántotta az ösvény talaját.

„Bizonyára a két láb csinálta. A testé, amelyet vonszolt” - gondoltam, azzal még jobban nekiiramodtam.

Nem kellett sokáig mennem már, ugyanis az egyik kanyarban egy tisztást világított meg a felszakadozó felhők között az időközben kibukkanó Hold. A zseblámpát is lekapcsoltam, és eltettem a cigim mellé, a felső zsebembe.

A réten egy viskót pillantottam meg. Melynek egyik ablaka be volt deszkázva. Volt azonban egy másik ablak is, amelyiken egy szakadt rongydarab lógott a függőnyt helyettesítve. Mozgást nem láttam a környéken.

Óvatosan, lopakodva a ház felé indultam, közben jól megszorítottam az emelőt a jobb kezemben, készen az esetleges felbukkanó alakra. Ekkor azonban közvetlenül mellettem egy újabb valamire figyeltem fel.

Egy kutyára! Állatvédőként megrettentett a látvány. Ugyanis az állat egy terebélyes fára volt a jobb hátsó lábánál felkötözve egy dróttal, és úgy lógott fejjel lefelé. Hasa fel volt metszve, mint azt zsigerelészkor szokták, így aztán kilátszódtak a kurta belei is, amelyek iszonyatos bűz árasztottak. Szabad kezemet muszáj is volt az orrom elé tartani, hogy ne érezzem a szagot. Az állat vére, mely a hasa felhasításakor kicsordult, a mellkasán lévő fehér szőrt festette vörösre. Bal szemét, a szemgödreből kilógva, csupán az ina, valamint néhány ideg tartotta. A másikban, rettegés tükröződött! Szétronsolt szája vicsorogva nyílhatott ki a haláltusájakor, így aztán kilógott belőle a vörös nyelv. Szemfogai le voltak törve, és az alatta lévő sáros földön hevertek.

Ekkor egy csípőfogót kihúzva a zsebemből, elvágтам a drótot. Az állat tompa puffanással esett a talajra, a belei pedig kiömlöttek a testéből.

„Később gondoskodom rólad” - mondtam neki, miközben lenéztem rá, azzal fintorogva tovább indultam.

Ahogy a viskót megközelítettem, egyszer csak észrevettem azt a valamit, amit cipelhetett az alak. Az épülettől kicsit távolabb, egy bokrokkal szegélyezett rozoga kút mellett feküdt, melynek le volt zárva a teteje néhány deszkával.

Gyorsan odaléptem, és elszörnyedtem a látványtól.

Az a valami, egy férfi teste volt ott. Úgy, 30 év körülié. Szemei nyitva voltak, és a szörnyűség nézett vissza belőlük. A teste felső része mezítelen volt. Láttam a karján lévő tetoválást is. Azon kívül egy vágást is észrevettem, közvetlenül a bal mellkasán. A szíve tájékán. Leguggoltam, és megérintettem. Az azonban nem csupán egy vágás volt, hanem egy lyuk. A fickó szívének helye! Az a valaki, aki idehozta, kitepte az áldozta szívét. A helyén pedig megcsilantak az esőcseppek. Az áldozat testét még különböző mélységű és hosszúságú véres karcolások és sérülések is szennyezték.

Felemeltem a jobb karját, és láttam az óráján, amelynek számlapja sáros volt, így le kellett törölnöm, hogy a mutatók már 21 óra 3 percet jeleztek.

Éppen felállni készültem, mikor valaki megérintette a jobb vállam!

5.

Hirtelen, megfagyott a vér az ereimben. Óvatosan hátrafordítottam a fejem, és egy fiatal lányt pillantottam meg a szemem sarkából. Olyan 25 év körüli lehetett. Mivel úgy gondoltam, nem ő lehet a gyilkos, felálltam, és felé fordultam. Ő azonban a mutatóujját a számra szorítva, valamint jobb karomat elkapva, gyorsan magával rántott a kút kávéja mögé.

A kút mögött guggolva jobban szemügyre tudtam venni, hogy kivel is hozott össze, ez a rémséges este.

Nos, a lány barna hajának vizes fűrtjei a vállait verdesték. Fitos kis orrán egy fémkeretes szemüveg ült, melynek lencsési maszatosak voltak a megszáradt könny- és esőcseppektől. Zöldes szeme mély szomorúságot és rémületet lövellt felém. Kiszáradt ajkait pedig néha a nyelvével nedvesítette meg. Figyelmem nem kerülte el a ruhája sem. Amely egy kék színű jogging volt, és ami, már amennyire ilyen guggoló helyzetben láttam, arányosan hozta ki teste tökéletességét.

A lány, Wendy O'Hara néven mutatkozott be nekem. Aztán elmesélte, hogy New Yorkból jöttek ide a barátjával, Jack Perkins-szel, hogy az iskolai szünetét kettesben tölthessék. Egy ideje már a környék egyik nevezetességénél, a közeli Ördög-sziklánál sátoroztak, amikor is az este megtámadta őket ez a valaki. Patricet szó szerint kupán vágta egy nagyobb faággal, mikor az kibújt a sátorból, hogy megnézzé, mi az a motoszkálás, amelyre akkor, néhány perce

felfigyeltek. Majd a tompa puffanásra Ő is előmászott a sátorból, aztán látva, mi történt, megijedt és elfutott. Egy közeli kőkenyibokor mögé bújt, ahonnan végignézte, amikor a támadó letérdelve egy kést szúr a magatehetetlen barátja testébe. Majd egyszer csak a jobb kezével az ég felé emel valami kis dolgot, és felüvölt! Láttá azon kívül azt is, ahogy karjait megragadva elvonszolja barátja testét errefelé, miután az a valamit a zsebébe rakta. Ekkor követni kezdte őket! Amikor azonban az erdőt keresztül-szelő főúthoz ért, egy pillanatra megtorpant, merthogy észrevett engem az autómnál. Nem tudta, hogy kerülhettem oda, esetleg nem vagyok-e a fickó cinkostársa. Figyelmét a támadó, valamint köztem osztotta meg.

Amikor aztán látta, hogy én is észrevettem az alakot, kiszállok és kotorászok az autómiban, majd azt követően néhány perc múlva a fickó után indulok, követni kezdtem. Ezúttal engem. Miután elértünk ide, ő elbújt a viskó háta mögött lévő bokros részben, és...

Idáig jutott a megpróbáltatása történetében, amikor is hirtelen a szája elé kapta a kezét, avval a vállam fölött elnézve, velőtrázóan felsikoltott.

Megfordultam, de a fejemre mért váratlan ütéstől, elsötétült előttem minden.

6.

Amikor magamhoz tértem, egy fához kötözve találtam magam, szemben a faházzal, kicsit oldalazva a kúttól, valamint a földön fekvő néhai Jack testétől. A házból pislákoló fény szűrődött ki. Néha árnyat is láttam elmenni az ablak előtt, amelyen a szakadt függöny lógott.

Megpróbáltam megmozdítani a kezeimet, és kibújtatni őket a kötelek közül, de sajnos nem sikerült. Ekkor elmengettem egy pillanatra, és magam előtt láttam azokat a szerencsétlen egykori bevándorlókat, akik ugyanígy, de akkor totemoszlophoz kikötözve várták a sorsukat, valamely indián tábor közepén az 1800 évek derekán. Bár e szorult helyzet egy kicsit nyugtalanított, mégis titkon azt reméltem, hogy nem fogja majd a fickó körülugrálni a fát, mint egy idióta indián. Mert azt biztos nem tudom megállni röhögés nélkül.

Hál' Isten nem így történt!

„Vajon sikerült elbújni Wendynek?” - csapott meg hirtelen egy gondolat. - „Bizonyára!” - nyugtattam magam. Hiszen elforgatva a fejem, jobbra, balra, nem láttam sehoh. Csakis az üres udvart, a házat, no meg az árnyékokat, amelyek között talán az egyik az övé is lehetett. Főleg ott, a ház túlsó sarkán, mintha egy kicsit megnyúlt volna az egyik árnyék a derengő holdfényben.

Töprengésemet egy, a ház felől jövő recsenés zavarta meg. Ekkor hirtelen abba az irányba fordultam.

A verandán lévő alak éppen cigarettára gyújtott (mit meg nem adtam volna akkor én is egy szálért), azután szépen lassan lépegetett le a lépcsőn, megindulva felém. Jobb kezében elborzongva láttam megcsillanni egy kés pengéjét, míg a másikban az említett cigaretta parázslott. Amelybe jövet bele-beleszívott.

Odalépett elé. Én pedig tehetetlenül, kiszolgáltatva voltam neki, és unott pofával rábámultam. Beleszipantott ismét a cigijébe, és a füstöt az arcomba fújta.

„Húú, de utálok ezt!” - És félrefordítottam a fejem. Mire ő a kés pengéjét az állkapcsomnak nyomva visszafordította. A kése hegye megszurta arcbőröm, és éreztem, ahogy a vérem kiserken, aztán végigcsurog a nyakamon, be a pólóm alá.

Ismét a férfira néztem.

Hosszú, száradó hajának tincsei az arcába lógtak. Bal

szeme egy kicsit furcsán állt, mintha szemtengelyferdülése lett volna. Ám a másik szemét egyenesen a szemembe mélyesztette. Igen határozott és kegyetlen volt a nézése. Ajkait összeszorította. Egy apró forradás is volt a bal szája szegletében. Amikor hozzám szólt kissé rekedtes hangon, a fogait is megpillantottam. Sárgák voltak a nikotintól.

Aztán kiabálva, izgatottan, nyáltól fröcsögő szájjal az után érdeklődött, hogy ki a rosseb vagyok én. Mit keresek itt éjnek évadján az erdőben? És mi a jó francot képzelek magamról, hogy csak úgy idepofátlankodok a tanyájára!

Unott és közömbös arckifejezéssel hallgattam. Ez bizonyára még jobban felbőszítette, merthogy eldobta a cigijét, és egy hatalmas ütéssel gyomorszájon vágott. A hirtelen jött fájdalomtól levegő után kapkodtam, miközben a fickó kaján vigyorral az arcán felröhögött. Aztán továbbfolytatta a kérdezősködését. Valamint a hangját fel-felemelve szitkozódott és sértegetett.

Nos, ekkor telt be a pohár! Semmibe véve az esetleges következményeket hirtelen szemem köptem. A nyálam lassan csurgott el az arcán. Ám ő gyorsan felülkerekedett e nem várt reakción, és villámsebessé a jobb kezében lévő kését beledöfte a bal oldalamba.

Felordítottam!

A szúrást valamelyest tompította az erős szövetből készült a ruhám. Később az is kiderült, hogy centimétereken múltott csak, hogy nem a vesémet szelte ketté akkor a penge. Ösztönösen a megszúrt helyre néztem, és a fájdalom által megjelent könnycseppjeimen keresztül láttam, ahogy a vérem átpiroslik a ruhámon.

Már éppen megismételni akarta az előbbi mozdulatát a gyilkos, amikor is megérezte, hogy valaki áll a háta mögött. Megfordult. De hiába fogta fel rögtön, mi fog történni, elkésett a kitérő mozdulatával. Wendy ugyanis, akit a szemem sarkából néhány perccel ezelőtt fedeztem fel, egy fejszével lopakodott mögéje, és felemelve az éles szerszámot lesújtott rá.

7.

A lány belehasított a fickó bal karjába, és a hatalmas lendülettől levágta azt a vállánál. A csonkot körülölelő erekből némi vér ráspriccelt az arcára, valamint a szemüvegére, amely így vérpettyes is lett.

A férfi velőtrázó felordítása belehasított az erdő csendjébe, miközben a csonka kar leesett az esőáztatta földre. A kés kiesett a jobb kezéből, mivel ösztönösen az egykori karja helyéhez kapott, hogy így fogja vissza az erekből lüktető vért, amely lassan végigcsurgott az ujjai között, valamint az ép kezén.

Wendy eldobta a kezében szorított fejszét, és futásnak eredt a ház túlsó sarka felé. Közben kiabálva bíztattam, hogy „Siess! Menekülj!”

Futott is teljes erejéből, mielőtt azonban bekanyarodott volna a ház sarkánál, felszisszentem, ugyanis láttam, ahogy elcsúszott a sárban, de aztán gyorsan talpra ugorva eltűnt az árnyékok között.

A fickó egy pillanat alatt magához tért, majd lány után iramodott. Aggódtam. Hiszen ez a tagbaszakadt ember még sebesülten is olyan iramban futott, mint egy tájfutó. Egy örökkévalóságnak tűnt, míg a lány fejét meg nem pillantottam a hozzám legközelebb eső házsaroknál, de ez az arc egyben megrémített is. Merthogy össze-vissza volt karcolva, és azok nyomán patakokban csurgott a vére.

Wendy odaszaladt hozzám, és a kését felemelve a földről, gyorsan elvágta a köteleket. Közben hadarva elmondta, amit amúgy is gondoltam, hogy a ház mögött lévő, kőkeny és galagonyabokrok karcolták meg az arcát, és szakították ki

joggingját, melyből néhány helyen a vatelin úgy bukkant ki, mint a korábban felfedezett kutya nyelve.

Miután kiszabadultam, megdörzsöltem elgémberedett csuklóimat, avval átvéve a kést a lánytól, vártam, hogy felbukkanjon a fickó. Nem telt el pár másodperc, máris felbukkant, ahol korábban a lány. Kissé meggörnyedve, lihegve, a kezével a ház sarkának támaszkodott. Dühös és elszánt nézéssel nézett rám, főleg, mikor megpillantotta a kezemben a kését.

Ekkor nekem rontott.

Holott számítottam rá, ennek ellenére támadása egy kicsit váratlanul ért. Testével feltaszított, aztán mindketten a földre estünk. Jobb kezével megfogta a csuklómat, amelyben a kést tartottam, a másikra rátérdelt, s szitkozódott. Ép kezének markolása satuként szorította meg a kezem, és már-már elernyedni volna, mikor is a bal kezemet kihúzva a térde alól, állkapcsomra ütöttem. Leperdült rólam, és egy tócsában landolt, melynek mocsos, sáros vize felloccsant az arcomra. Ekkor gyorsan ráugorva, fölébe kerekedtem. Rám nézett haragos szemeivel, de az én szemből nem tudott könyörületet kiolvasni. Újabb balegyenes. Ezúttal az orrárt találtam el, amely egy halk recsenéssel eltört, és vérezni kezdett.

Mocorgott, mert szabadulási ösztöne egyre jobban fokozódott. Ekkor az egykori kése nyelét erősen megmarkolva, belemélyesztettem a férfi mellkasában, melynek pengéje tövig eltűnt a testében. Fura fuldokló, szörcsögő hangon nyöszörgött még valamit, amit már nem nagyon értettem. Nagyjából egy perc után a vonaglása megszűnt. Fénytelen szemei fennakadtak. Elernyedte teste nem mozdult. Ezt követően lemasztam róla, és Wendyt szólígtattam, aki sáros ruhában, véres arccal lépett ki a kút mögül.

Átöleltük egymást, és hallottam, ahogy sírni kezdett. Miután aztán egy kicsit össze tudtuk kapni magunkat, elindultunk a viskó felé, hátha találunk valamit, ami alapján kideríthetjük, hogy ki is volt ez az ember. Noha a lépteink még bizonytalanok voltak, azonban az elszántságunk mindenképp fölé kerekedett.

A házba vezető lépcső alján úgyszólván, egyszerre néztünk hátra, és láttuk, ahogy a test ott fekszik a tócsában, amelyben hagyta.

8.

Elsőként léptem be az egyszerű viskóba. A bent lévő, szinte elviselhetetlen szag úgy csapott meg, mint egy bokszolót, akit váratlanul gyomorszájon vágott az ellenfele.

A szoba puritán elrendezésű volt. Az ajtóval szemben egy kopottas asztal, rajta viharlámpa, melynek meleg sejtelmes fénye körülöngte a falakat. Az asztal előtt egy magas támlás szék, (igazi antik darab, ki tudja, honnan szerezhetette a fickó). Az egyik sarokban, az ajtótól jobbra, egy vetetlen ágy helyezkedett el pokróccal, és valami párna felével. A másik oldalon egy rögtönzött konyhának nevezhető valami gázrezsóval, rajta egy kopottas lábossal, abban valami étellel (a látványra a gyomrom korgó hanggal válaszolt). A lábas mellett kinyitott konzervdobozok hevertek. Néhány méterrel arrébb a padlón egy méterszer méteres csapóajtó volt. Odaléptem, felemeltem a rozsdás fogantyújánál. Egy pince tárult fel előttem.

„Ráérek később odalent körülnézni” - gondoltam, és elengedtem az ajtót, ami hatalmas csattanással esett a helyére. Aztán újra körbefogattam a fejem a szobában, ekkor figyeltem fel a szövet borította ablak falán lévő újságcikkekre. Odaléptem eléjük, miközben hallottam, amint a lány halkán becsukja maga mögött az ajtót, és megállt mellettem, háttal az ajtónak.

Az egyik újságcikkről a kinti fickó nézett vissza ránk kaján

vigyorral az arcán. Azonban a cikk közleménye már nem volt ennyire vidám.

Hol van Scood? - kiáltotta a szalagcím.

Még mindig keresi a rendőrség Walter Scoodot, aki az Oregon Állami Gyógy- és Ápolóintézetből tűnt el június 12-én, vélhetőleg az esti órákban, kijátszva a rá vigyázó rendőr éberségét.

Scoodra bizonyára emlékeznek, hiszen ő volt az, aki tavaly Ark' Toulban brutálisan megölte a mindössze 9 éves Ted Dandolt, aki éppen az iskolából igyekezett haza. (A kis Tedre brutálisan megcsónkítva, és szó szerint agyonverve találták rá a Berow-river melletti autósarkolóban.) A bíróság – szolt tovább a cikk – el-fogta ugyan akkor, de fel is mentette, mert az esküdtszék nem tartotta beszámíthatónak. Így aztán szigorú felügyelet mellett őrizték az intézet falai között...

Idáig olvastam a cikket, aztán gyorsan leszakítva, a zsebembe mélyesztettem azt, és tovább néztem az újságkivágásokat. Ezután megakadt a szemem egy felhíváson, amelyen a kint látott kutya fotója volt látható.

ELTŰNT!

Augusztus 3-án a közparkból eltűnt a Skinpy névre hallgató kutyánk. Különös ismertetője, hogy szőre tiszta fekete, és csak a mellkasán van egy tenyérnyi fehér folt. Aki esetleg látta, vagy tudja, hol van, az kérem, hívjon az alábbi számon: (Hatalmas számokkal ott volt a telefonszám.)

Segítségét megháláljuk!

„Oh, ha tudnád, hogy kb. egy órája láttam kibelevve egy fán” - gondoltam, és leszakítottam azt a kivágást is, hogy begyűrjem a másik cikk mellé.

Aztán észrevettem még valamit az ablak mellett. Egy kalitkát. Odaléptem elé, míg Wendy továbbra is mögöttem maradt. A kalitkában egy madártetemet fedeztem fel, ami talán papagáj lehetett valamikor, mielőtt elpusztult. Az enyészet mára már csak egy kupac csontot hagyott belőle. A csontok közt ugyan még fellelhető volt néhány zöld színű tollpihe, amelyet egy váratlan huzat a kalitka rácsához sodort.

A szemem sarkából láttam, ahogy a „függöny” is meglibbent, gyorsan megfordultam, de elkéstem. Scood a testével váratlanul a falnak lökte Wendy, és a kést, amelyet ostoba módon akkor ott kint benne felejtettem, a lány torkának szegezte.

A fickóra alig lehetett ráismerni!

Elszakadt ruhája alól kilátszódott a bozontos mellkas szőrzete, melynek szőrei a vértől ragacsosan tapadtak a testére. Az arcán pedig látszódtak a korábbi balegyenesem következményei, melyek időközben eléggé feldagadtak. Az orrlukáiból továbbra is szivárgott a vér, ami a szájába folyt, megszínezve így a fogait. A szeme dühös tekintettel meredt ránk, szemgolyójának fehér színe vörösen izzott. S ide-oda mozgatta köztem és a lány között. Eközben továbbra is hörögve motyogott valamit, amit alig értettem. Mi több! Beszéd közben folyamatosan vérrel keveredett nyálat köpött a padlóra.

Wendy kapálódzott, és menekülni próbált. Aztán egy hirtelen ötlettel vezérelve beleharapott a férfi egyetlen épen maradt karjába, amely az állának szegeződött. A gyilkos ekkor ismét ránézett.

Ezt a pillanatot használtam ki, és felemeltem a gázfőzőről a lábost (kissé langyos volt még a füle), majd egy hatalmas lendülettel fejbe csaptam. Scood megszedült, és a padlóra zuhant. A földet érés közben a kés kiesett a kezéből, és becsúszott az asztal alá. Mivel azonban nem tudtam, mikor tér ismét magához, hagyta a kést, ahol van, és tapogatva a ruhámat, valami más éles szerszám után néztem.

Találtam is egyet a nadrágszáram zsebében, egy nagyjából 6 hüvelyk (kb. 15 cm) hosszú csavarhúzó. Kihúzva a zsebeből, jobb kezembe fogva fenyegetően a férfi fölé

emeltem. Nem haboztam használni! A szerszámot a nyelég belemártottam a fickó testébe.

9.

Aztán kihúztam, majd ismét beledöftem, majd újra. Így ment ez, vagy egy tucatszor. Mindeközben ő folyamatosan üvöltött, én pedig káromkodva küldtem el oda, ahol talán még a madár sem jár. Ahogy ki-kihúztam a csavarhúzó a döfések helyéről, mindannyiszor vékony sugárban spriccelt az arcomra fickó meleg vére. Közben, a szemem sarkából láttam, ahogyan Wendy négykézlábra ereszkedve kotorászik az asztal alatt. Nyilván a kés után kutatott, amit kisvárta meg is talált. Majd fölénk állva, szoroson a kezébe fogta készen arra, hogy használja, ha netalántán a fickó kerekedne felül. De ekkora a férfi már nem mozdult, csak üveges tekintetével meredt ránk.

A földön ülve néztem körbe, hogy miképpen szabadulhatnánk meg immáron örökre a testtől. Néhány méterre megpillantottam a korábbi csapóajtó fogantyúját. Bár korábban nem volt időm alaposan megnézni, voltaképpen mit is rejt, ezért aztán gyorsan felkászálódtam, odaléptem elé, felemeltem a csapóajtót, majd belepillantottam. Jól sejtettem. Egy kamrát rejtett. Amelybe egy rozoga lépcső vezetett lefelé, és ami tele volt mindenféle kacattal. Már amennyire meg tudtam állapítani ebben a halvány fényben, merthogy a szobában lévő lámpa fénye nem teljesen világította meg a kamra alját. Elégedetten morogtam valamit. Úgy gondoltam, jó hely lesz ez, hogy végleg eltüntessük a testet.

Azzal visszaléptem Sood teste mellé, megragadtam az egyetlen épen maradt karjánál, majd vonszolni kezdtem a lyuk felé. Mikor elértem vele oda, Wendy segítségével megemeltem. Azonban ekkor iszonyatos fájdalom hasított bele a korábban megsúrt oldalamba, és könnyek szöktek a szemembe, de nem törődtem vele. Összeszorítva a fogam egy taszítással belelöktem a fickót az üregbe. Láttuk, ahogy fokról-fokra csúszik lefelé, míg az aljára nem ér. Ekkor a lyuk aljából hirtelen mozgásra és furcsa vijjogó hangokra lettünk figyelmesek.

Lepillantottunk. Így láthattuk meg az első patkányt, amely a férfi mellkasán tanyázva, érdeklődve vette szemügyre, hogy mi is pottyant le a birodalmába. Kisvárta még több csatlakozott mellé, és körbevették a gyilkos testét.

Gyorsan lecsaptam a csapóajtót, aztán hogy biztosak legyünk abban, hogy sosem fog kijönni onnan Sood, még az ajtó föléje toltuk az ágyat is. Elégedetten megpihentünk néhány percet a heverőn, és hogy szívünk dobogása is normalizálódjon.

Ez idő alatt pillantottam meg a bejárat fölött lévő kopott órát. A lámpa fénye váratlanul pislogott néhányat, jelezve, hogy nemsokára kiürül a tartályból a petróleum. Mielőtt azonban teljesen kialudt volna a fény a szobában, még le tudtam olvasni az időt a számlapról. 23 óra 17 percut mutatott.

Feltápáskodtunk az ágyról, és csoszogva, kezünket előre nyújtva, elindultunk az ajtó irányába. Amikor úgy sejtettem, hogy ott vagyunk már, kitapogattam a kilincset, és szélesre tártam az ajtót. Ezzel aztán hirtelen beözönlött a holdfény a szobába, hosszú, kísérteties árnyékot nyújtva nekünk. Kiléptem a verandára, és megvártam, míg Wendy odalépett mellém. Egymásra néztünk, és átöleltem! Pár perc múlva pedig elindultunk a lépcső felé, itt hagyni magunk mögött ezt a borzalmat, és mihamarabb a főútra érni.

A lépcsőről lejöve, még egyszer körülnéztem.

Jobbra megpillantottam az a nagy fát, amelyhez korábban ki voltam kötözve. Sood levágott karja bizonyára ott feküdhett még a tövében, bár azt ilyen távolságból nem tudtam

kivenni. Amúgy őszintén? Nem is nagyon érdekelt. Egyedül csak az, hogy mielőbb elhúzzuk innen. Így aztán a csuklójánál megragadtam a lányt, és magammal húztam a gyéren megvilágított ösvény felé. Engedelmesen tartott velem minden szó és ellenkezés nélkül. Fénytelen szemem láttam, hogy teljesen kiborította ez az este, és már csak a teste van itt, gondolatai valahol messze, nagyon messze járnak.

Időközben elhaladtunk a kutya büzlő teteme mellett. Majd ráléptünk az ösvényre, és sietős léptekkel indultunk kifelé az országút irányába. Már jó ideje mentünk, amikor egyszer csak váratlanul belém nyílt a fájdalom a megsúrt sebemnél. A kezemet a sebre szorítva egy kicsit nekidőltem egy fának, hogy kicsit megpihenhesünk. Wendy aggódva nézett rám, de én összeszedve maradék erőmet, megrázva a fejem, ismét útnak indultam, és ő követett. Már majdnem kiértünk az erdőből, amikor hirtelen emberi hangokra, és villódzó kék-piros fényekre figyeltünk fel. Amikor aztán ráléptünk az aszfaltos útra, és észrevettek minket az autóm körül nyüzsgő rendőrök, valamint az a néhány erre járó autós, akik megálltak kíváncsiskodni, összecuklottam és elvesztettem az eszméletemet.

10.

Amikor kinyitottam a szemem, egy zöldre festett szobában lévő ágyon találtam magamat. Fejem fölött áttetsző üvegből lassan csöpögött alá az infúzió sós leve. Aztán kissé megemelve a fejem, körbenéztem a kórteremben. Nem voltam egyedül. Egy barnahajú nővérkét pillantottam meg, aki hátal állt nekem, és éppen a terem egyetlen ablaka elé húzta a halványzöld sötétítőfüggönyt. Megfordult. Olyan magam korabelinek néztem. Elmosolyodott, aztán kisetett a kórteremből.

A halk magány rátelepedett a szobára. Ekkor kezdtem el töprengeni az elmúlt eseményeken. Vissza-visszaidézte egy-egy részletet magamban.

Már éppen ott jártam az emlékezésben, amikor Wendyvel beléptünk a házba, mikor is kinyitódott a kórterem fehér ajtaja, és belépett rajta. Erőltetett mosollyal üdvözölt, miközben az ágyam melletti székre ült. Búcsúzni jött.

Ezt rögvést észrevettem többek közt a ruháján is, amely egy kék pulcsiból, kockás ingből, farmerből és egy pár fehér sportcipőből állt. De láttam az arcán is. Haja ugyan egy kicsit kócos volt, szemem pedig, hiába is titkolta különféle kenceficékkal, látszódtak a kialvatlan napok, amelyek az elmúlt események okoztak.

Először a hogylétem felől érdeklődött, majd azonnal izgatottan mesélni kezdte volna, hogy mi mindent tudott meg.

Én azonban, felemelve kezemet, lecsillapítottam lelkesedését, és megkérdeztem tőle, hogy hány nap telt el az eset óta. A lány pedig készségesen azt válaszolta, hogy négy.

Avval sóhajtott egyet, megfogta a kezemet, (kellemesen meleg volt az érintése) és megkérdezte, hogy most már mesélhet-e. Mire én alig észrevehetően bólintottam.

Azzal kezdte, hogy két ember is tűnt el a közelmúltban a környékről (mindketten férfiak voltak és kirándulók). Aztán, hogy a nyomozók lezárták a viskót és a környékét, átfésülve az erdőt, hátha találnak összefüggést a mi esetünk, valamint az említett eltűnések között. Később elmondta azt is, hogy egy nyomozó, bizonyos Harry McBeen több mint egy órán át faggatta, hogy mondja el, mi történt akkor este a viskónál. A lány úgy gondolta, hogy valószínű engem is kihallgat majd ez az ember. (Pár órával később így is lett.)

Említette azon kívül azt is, hogy megtalálták Sood holttestét, már ami maradt belőle, hiszen, amikor beledobtuk őt a pincének alig nevezhető lyukba, az ott tanyázó patkányok azonnal rávetették magukat és marcangolni kezdték a testét.

Mіндеzt az apró harapásnyomokból következtették ki a nyomozók, amelyek ellepték a testet.

Még jó néhány kérdést tettem fel neki, amelyekre többek között válaszolt is. A kérdések között szerepelt többek között az is, hogy „Mihez kezd ezután?“, valamint, hogy „Mi lesz Jack holttestével? Hol lesz eltemetve?“

Az előbbire a válasza; hogy visszamegy New Yorkba, hiszen még egy éve vissza van a suliból, és szeretné befejezni. Távlatokban egyelőre nem gondolkozik. Az utóbbira pedig, hogy Jack itt lesz eltemetve a városi temetőben holnapután. Révén, hogy nem élnek már a szülei, mert két éve meghaltak egy autóbalesetben Utah-ban.

Aztán ismét visszatértem az elmúlt történésekhez, és tovább faggattam. Ám Wendy válaszként kezembe nyomott néhány helyi újságot, hogy ezekből részletesen megtudok majd mindent. Aztán pedig felállt a székről, fölém hajolt, avval két pusztit nyomott az arcomra. Éreztem, hogy néhány könnycsepp is megjelent a szememben. Melyeket mikor letörölt, a szemén lévő szemfesték elmaszatolódott.

Az ajtóból még visszafordult, erre rámosolyogtam. Mire Ő is visszamosolygott rám, majd „Minden jót!“ kívánt, és halhalkan becsukta maga mögött azt az ajtót, amelyet három héttel később gyogyultan én is becsuktam.

11.

Tegnap, miközben éppen a reggelimet ettem, és az „Oregon Times“ legfrissebb lapját olvastam, megszólalt a csengő.

„Ki lehet az ilyen korán?“ - kérdeztem magamban, majd a piritósom utolsó darabját bekapva odaballagtam az ajtóhoz, és szélesre tártam azt.

Meglepetésemben hirtelen szóhoz sem tudtam jutni, valamint a kis falatot is alig tudtam lenyelni. Ugyanis a kissé kopottas „Welcome“ feliratú lábtörlőmön Wendy állt. Kissé megváltozott, mióta nem láttam. Legfőképpen a haja (éppen, hogy a karcsú nyaka közepéig ért), de legszembeötlőbb a színe volt. A mahagóni vörös szín fénylett a felkelő nap még erőtlen sugaraiban.

A gyors üdvözlés után beinvitáltam a házba, miközben kérdeztem tőle, hogy evett-e ma már valamit. Elmondta, hogy a városi KLC-ben reggelizett, és már nem éhes. Így aztán a nappaliban vezettem. Gyorsan megpróbáltam a szétdobált dolgaimat nagyjából rendbe rakni, majd leültünk a kanapéra, és egymásra néztünk.

Egy év telt el azóta az este óta.

Elmesélte, hogy mi minden történt vele az elmúlt egy évben. Sikerült befejeznie a szemesztert az iskolában, még annak ellenére is, hogy szinte nem volt nap, mikor ne gondolt volna „arra“ az estére, és ne lettek volna az miatt rémálmai. Most az évfordulóra jött Jackhez. Akit a történetek után (mint korábban említettem) a helyi temetőben temettek el.

Aztán én is nagyvonalakban elmeséltem neki, hogy mi minden történt velem, miután kikerültem a kórházból. Bár a munkahelyem nem szűnt meg, és azóta is annál a cégnél dolgozom, de már nem vállalom ügyeletet, és azóta többször átmentem már azon az erdőrészen, még mindig félelemmel tölt el engem is, ha arra az estére gondolok. Elmeséltem neki továbbá még azt is, hogy amikor csak tettem, kilátogattam a néhai barátja sírjához, és gondoltam azt. Mire Ő meg-

köszönte ezt a fajta önzetlenségemet, majd a kezébe fogta a kezemet.

Dél felé közelített már az idő, mikor is úgy döntöttünk, hogy ideje meglátogatni a Jacket a temetőben. Így aztán összekapva magunkat, kiléptünk az ajtón. Ekkor vettem csak észre azt a kék színű Fordot, ami a garázsfelhajtómon állt. Mint kiderült, Wendy bérelte hajnalban a redmondi repülőtéren, miután leszállt a New York-i gépe, és taxit nem akart fogadni, mert mintegy 2 óras az út idáig.

A temető viszont mindössze néhány sarokra van a házamtól, így aztán azt tanácsoltam a lánynak, hogy gyalogoljunk. Így is lett! Útközben még beszélgettünk mindenféléről, ami éppen eszünkbe jutott. Azonban mindketten észrevettük, hogy egy idő után egyre lassabbak lettek a lépéseink. Mikor a temető kapujához értünk, Wendy elég hallhatóan felsóhajtott, avval lenyomta a kapu kilincsét, és beléptünk a Néma Csend birodalmába.

Elhaladtunk egy ötvenes éveit taposó, kissé pocakos, ősz hajú temetőőr mellett, aki éppen egy asszonyossággal beszélgetett. Az asszony is benne lehetett már a korban, lévén, hogy gömbölyded arcán már bizony megjelentek a ráncok. Úgy belefeledkeztek a beszélgetésbe, hogy ügyet sem vetettek ránk. Bár én mintha azt éreztem volna, hogy az őrszeme sarkából szemmel tartott minket.

A kavicsos ösvényen megcsikordultak néha az apró kövek. Néhány perc múlva meg is érkeztünk Jack sírjához, amelynek fejfája előtt egy csokor sárga virág díszelgett, melyet tegnapelőtt hoztam ki. A lány odalépett a fejfához, megsimogatta, és halkán beszélni kezdett, amit nem nagyon értettem. Alig hallhatóan egy kicsit hátrébb léptem, hogy „magukra“ hagyjam őket. Néhány elmormolt ima és sóhaj után lassan és ezúttal némán sétáltunk vissza a kapu irányába.

Útközben - egyik fura megszokásom - néha rá-rápillantottam az út mellett lévő sírkövekre.

Már láttuk a temetőkaput, amikor is észrevettem egy embert, aki éppen egy csokor virágot helyezett el az egyik ilyen síron. Ahogyan elhaladtunk mellette, lepillantottam a sírkőre, hogy kinek a nyughelye. Walter Scood. Ekkor az ismeretlen ember felénk fordult, és valahogy az arca olyan volt, mint a gyilkosé. Valamint ugyanolyan gyűlöletet sugárzott, mint akkor, egy évvel ezelőtt.

„Nem! Ez lehetetlen! Scood halott!“ - gondoltam magamban. - „Bizonyára valamilyen rokona.“

Wendy is észrevehette a hasonlóságot, mert hirtelen egymásra néztünk, azzal sietve indultunk el a kapu irányába. A temetőőr már egymaga állt a kapuban, és láthatólag éppen cigire gyújtott. Mikor odaértünk, egyből feltűnt neki izgatottságunk, úgyhogy tüstént neki szegeztem a kérdést, tudja-e, hogy:

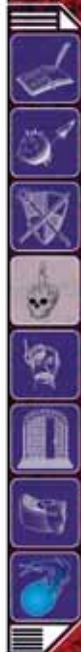
- Ki, azaz ember, aki ott van Walter Scood sírjánál? - avval a mutatóujjammal abba az irányba mutattam.

- Aki most jön erre felé? - kérdezett vissza, s beleszívott a cigijébe.

Arra néztünk a lánnyal, és láttuk, hogy az ismeretlen fickó erre felé igyekszik.

- Igen, ő! - mondta Wendy.

- A fia! - volt a temetőőr rövid válasza, miután az orrlyukain kifújta a füstöt.

Mind azt tervezi, hogy megöl.

Lynch mérget kever, mert a vérem beszennezné a tiszta nyugati földeket.

Aifric tört ragad, és a mellkasomba mártja. A kés végén smaragdok lesznek, mert az ő kezébe csak finom holmi illik.

Malik álmomban fojt meg, hogy az éjszaka szellemei ragadják el a lelkemet.

Thadeus a leggonoszabb köztük. Ő szép hazugságokkal gyilkol.

A kimondhatatlan nevű herceg úgy sétál be az üzletembe, mint az uzsorás, aki a pénzéért jött. A nyelvemen ott incselkedik a lecke, hogy a varázslatom senkinek sem a jussa, a varázslat ajándék tölem, még ha fizet is érte. Végül mégsem mondok semmit.

- Hogyan működik pontosan ez a lötyty, boszorkány? - Az asztalom káoszát méregeti és engem mögöttem.

Olyan erősen sértegetem őt a fejemben, hogy azt hiszem, valahogy sikerül megsebezniem. Végül mégsem mondok semmit.

- Megissza.

Apróvá porítok egy szál macskagyökeret.

- Én A... khan...in...n herceg vagyok - megint nem értem a nevét -, és nem tűröm ezt az arcátlaniságot.

Újabb szál macskagyökér. Ezúttal a kimondhatatlan nevű herceget képzelem a késem élére. Felnyílik a kéreg, és darabolok, darabolok, darabolok. Attól tartok, hogy igazából is felhasítom a bőrét. Végül mégsem mondok semmit.

- Az ital méreg a félelem ellen - magyarázom, de a kezem közben szorgosan dolgozik egy újabb főzet újabb hozzávalóján. - A szívéből elszivárog minden félelem, és szintiszta bátorság önti el a lelkét.

Azt a szöveget darálom, ami az üzlet tábláján olvasható. Rórdán fogalmazta. Vagy Yannis. Esetleg Priam. Feltétlenül valaki régről, a költészet és irodalom hódolatával.

- Biztosan működik? Ha a bolondját meri járatni velem...

A szavába metszek a szavammal. - Hallotta a híremet, hallotta, igaz? Azt beszélnek, hogy a varázslataim olcsó vásári trükkök? Azt beszélnek, üres ígéretekkel árulok?

Árvácskák szirmaikat pottyantom egyenként a macskagyökér mellé.

A kimondhatatlan nevű herceg mérleget.

A büszkeségem azt kiáltja neki, döntsön okosan. Végül mégsem mondok semmit.

- Természetesen hallottam a híredet, és bízom benne, hogy nem csalnak meg a szóbeszédék - feleli tartózkodóan.

Bizalmat is árulok.

Furfangot.

Megbékélést.

Alázatot.

Nem ajánlom fel neki egyiket sem, mert végül mégsem mondok semmit.

Az utolsó árvácska lila, mint a keskeny fiola előttem. Ez az üstbe kerül, az egyelőre sehová sem kerül. Az asztal

végébe nyújtom a kezemet. A kimondhatatlan nevű herceg az üres tenyeremet bámulja, aztán megérti. A markomba pottyantja az apró szütyőt, benne a gyémánttal. Én cserébe átadom a fiolát, benne a bátorságával.

- Mire kell a bátorság? - kérdezem hirtelen, amikor a szíve fölé rejti az italt.

A kimondhatatlan nevű herceg így szól: - Én, Asssskhmtkhhain herceg - megint nem értem a nevét -, holnap legyőzöm a Nagy Sárkányt.

Megáll az ajtóban, úgy tesz, mintha dolga lenne, és a csizmáját porolja. Várja, hogy elaléjlek a bejelentéstől, hogy csodáljam a hősiességét, hogy megköszönjem az önfeláldozását - az efféle hercegeknél sosem lehet tudni, mire várnak.

Visszatérek a késemhez, egy körtét hámozok a macskagyökér és az árvácska mellé, és végül semmit sem mondok.

Lynch arcéle olyan metsző, mint az északi hidegszelek. A mosolya olyan ragyogó, mint a nyugati bányák gyémántjai. A karja erős, mint a déli tengerek hajósaie. A válla széles, akár kelet gabonaföldjei.

Kár azért a tündöklő hajáért is. Micsoda pazarlás, gondolom, ahogy egy tincset vágok magamnak. Lady Szélesorr nem ér ennyit. A pénze persze már egészen más kérdés...

Lynch és a forróbarna szeme követik minden mozdulatomat. A késemet nézik, a fiolámat, a lapot, amire felírtam a rendelést, az én szememet, ahogy a sorokat követem. Tekintet a tekintet.

És tudom, arra gondol, hogy megöl.

Lady Szélesorr orra vitathatatlanul széles. A mosollyal igazán csak ront rajta. Mégis mosolyog, amikor a pénze és a főzetem gazdát cserélnek.

Ő az a fajta ügyfél, aki egyből felhajtja az italt. Lynch szépsége végigömlik a torkán, és átalakítja a vonásait. A folyamata gyorsan zajlik, a szépséget könnyen szerzik és könnyen veszejtik.

Lady Valaha Szélesorr az ujjával tapogatja ki a változást, aztán elégedetten mosolyog rám. Most a szája látszik aránytalanul nagyok tőle.

Aifric soha nem mozdul. Szobor ül a cellájában. Makulátlanra faragták és méltóságot simítottak belé. Hölgynek tűnik még az utolsó napjaiban is. Hétfőre megrendelőt várok, aki tisztos menyasszonyt faragna kacér lányából. Úgy számolok, erre mindent elhasználok, ami Aifricből maradt.

Mégsem lázad, mégsem szól hozzám, amikor a varrótűm sebet ejt az ujjá hegyén és a vére a fiolámba csöppen.

Néma marad és megfejthetetlen, de tudom, arra gondol, hogy megöl.

Éberem fekszem az éjszakában. Két pislogás között a gerendákat számolom felettem.

A ház többi részéből hallom Lynch tányérjának zörgését, ahogy álmában véletlenül arrébb löki a vacsora

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

maradékát. Elér hozzám, ahogy Malik imádságokat mormol. Ahogy Thadeus száján olyan hangosan áramlik ki és be a levegő, hogy a falak megremegnek köztünk. Ezt nem csoda, hogy hallom.

Aifric csendben van, mint mindig.

A gerendákat számolom, és a Nagy Sárkányra gondolok, akit a kimondhatatlan nevű herceg levadászni indul. Emlékszem rá, amikor egy másik herceg állt vele szemben, ügyfél helyett egy foglyom. Emlékszem, ahogy a csizmája félköröket vajt a porba, a kardja szikrázva ütődött neki a sziklának, amikor egyensúlyát veszítette, és a hangja magabiztossága fennakadt a sárkány lán nyelvében. Sikennek hívták. Vagy Agonnak. Esetleg Kristoffnak. Feltétlenül olyasvalaki volt, még Thadeus előtről, akit a merészségeért szereztem magam mellé.

Én észrevétlenül léptékkal osontam a tűzben forgó test mellé, a bőröm bizsergett a forróságtól. Fogtam az üvegcsémet, és a legfürgébb mozdulatommal dugó alá zártam a Nagy Sárkány leheletéből. Aztán rohantam, mintha az életem múlna rajta, mert az életem múlt rajta.

A gerendákat számolom, és a megélt évekre gondolok, amiket már megszámlálni sem merek.

Idehaza főzetet kevertem a sárkányleheletből, és megittam. Lávaként hömpölygött végig rajtam, gőzölgő folyam volt a vérem egy hosszú pillanatra, majd a varázslat beleszilárdult az ereimbe.

A gerendákat számolom, és képtelen vagyok elaludni, pedig tudom, hogy azóta sérthetetlen vagyok.

A tábla odakint csalén áll, és hiába igazgatom, nem marad a helyén.

Reggeli szeszélyes szellemeket átkozok, az ajtóba rúgok, egyszer, kétszer, háromszor, és a boszorkányos szentségeket emlegetem. Aztán Malikért kiáltok.

A riasztóringlók a fülem mellett csilingelnek, ahogy Malik kibiceg az ajtón. De semmi baj, suttogom a ringlóknak, Malik nem tud megszökni, a fél lába nem gyorsabb, mint az én észjárásom.

Malik az ajtónak támaszkodik, és figyel, amikor elmagyarázom a problémát. Csak a szemöldökét vonja fel, amikor a szellemeket szidalmazom. Aztán mellém tántorog, és beszélni kezd. A hangja egyszerre halk és egyszerre hangos. A nyugalmas tenger moraja és a szilaj tenger ostroma. A szavak úgy szöknek sorra az ajkáról, mint egy mondóka, amit ismernem kellene, amire emlékszem, és amire mégsem emlékszem. Kiejti őket, és én rögtön elfelejtem, mit mondott. De a szellemek jól értik őt, érzem a jelenlétüket, mint a szellőt az arcomon.

És a tábla egyszerűen a helyére billen.

Malik hangja továbbáramlik, és tudom, hogy csak köszönetet mond a szellemeknek, de azt is tudom, arra gondol, hogy megöl.

Csinos halmokba rendezem az aranyat és az ezüstöt, a gyémántot a halmok közé fektetem. Rengeteg hozzávalóra jut majd belőlük, talán egy-két szolgát is adnak ennyiért. Persze, ha valóban helyettesíteni akarom Aifricet, nem a piacokra kell mennem, hanem udvarokba és nemesi házakba. A nemesség nem terem parasztházakban.

Kísértésbe esek, hogy levándoroljak délre is, és szemügyre vegyem a hajósokat. Lynch soha nem emleget senkit a családjából, de vajon azért-e, mert nincs neki, vagy mert sejti, hogy csábítana a gondolat?

A szerzetesek védelme erős, de ennyi pénzből tudnék magamnak megfelelő álcát venni. Maliknak túl nagy hasznát látom ahhoz, hogy megszabaduljak tőle, de előbb-utóbb jönni fog valaki békességért, és még egy ügyfelet sem utasítottam vissza.

Elárasztanak a lehetőségek, a fejem megtelik a sok tervvel, így észre sem veszem, amikor Thadeus mögém lép. Olyan csendes, mint a szellemek. Szerencsére másban nem hasonlít hozzájuk.

Ujjaival a nyakamat cirógatja, és a mellkasa a hátamnak simul. Érzem a szíve vad lüktetését, az ütem ütemet ver belém is.

- Későre jár - mondja, és a lehelete libabórt borzol a bőrömrre.

Az asztal lapjára szorítom a kezem. Az erek kidagadnak a csuklómon. - Nem hiszek neked - felelem.

A nevetése pimasz. Talán minden haramia nevetése ilyen. - A csillagok igazat adnak nekem. Nézz csak ki az ablakon!

- Nem veszem be - ismétlem, és tudom, hogy tudja, hogy nem arról beszélek, hány óra.

Figyelmen kívül hagy. Vagy éppen bizonyítani kezd, mert a tarkómat csókolja, a vállamat... A szája lassan vándorol végig rajtam, a ruhám suhogva hullik a padlóra, és az asztal megremeg alattunk, ahogy rádőlünk. Az arany és az ezüst szanaszét szóródik, egy része csilingelve gurul le.

A szívem össze-vissza kalimpál, és fékezhetetlen, de amikor Thadeus mellém hanyatlik, azt suttogom neki:

- Nem hiszek neked.

Mert tudom, arra gondol, hogy megöl.

És azt is tudom, hogy nem a szépség, nem a méltóság, nem a békesség lesz a vesztem, hanem a merészség, mert senki sem járt még a sikerhez Thadeusnál közelebb.

Homoergaster

Tiltott könyvek - A Halál napja

Néma jelek az évmilliókból, a végső sikoly visszhangjai, melyet érző lény vagy széthulló anyag hallat a vég pillanatában. A semmibe hullott üzenetek: kétségbeesettek, reménykedők, tárgyilagosságok. Örökké bolyonganak a mélyben. (Érintés a mélyűrből)

...a menekülők rémülten futottak a hatalmas, sík mezőn. Az arcukon pánik tükröződött, mindannyian tudták, hogy elkéstek. Az autókaván nagy sebességgel távolodott a várostól, melynek utcáin káosz uralkodott. Útközben folyamatosan hallgatták a híreket, és mikor az első csapásról hír érkezett, már mindannyian tudatára ébredtek az elkerülhetetlen végnek. Tövig nyomták a gázpedált, zokogva imádkoztak és átkozódtak. Eközben a város terei visszhangoztak a légiriadótól, növelve a zűrzavart, melyet a médiákban bejelentett hír kavart: Kitért a háború!

A láthatáron eltűnni nem akaró felhőkarcok új, fenyegető értelmet nyertek, taszítót, mint a pestis. A nők és a gyermekek sírtak, a férfiak pedig ingerülten fuldokoltak a saját tehetetlenségükben. Súlyos balesetek történtek, a kocsik lángba borultak, vagy szörnyen összegyűrődve buktak le az út menti gazba. Senki sem állt meg a jajgató sebesültekért. Egy másik menekültoszlop tűnt fel, és a két konvoj egymásba futott. Robbanások, recsegés-ropogás, az összepréselődő fém és szerves halálsikolyok kakofóniájába autódudák, fékcikorgás zaja vegyült. Szörnyűséges, torz roncsokat, hol egybemosódott hús, csont és acél, mohó lángok nyaldosták.

A pánik egyre nőtt, duzzadt, mint egy fekete buborék, a szétszagott idegek őryöngő fájdalmával, és az állati ösztönök nyers dühével táplálkozva. Hatalmas dugó alakult ki, miközben a másodpercek egyre fogytak. Hirtelen kisebb lett a lárma, csak a tűz hangja és a rémült kiabálás hallatszott.

Akiknek sikerült túljutniuk a dugón, váratlanul lassulni kezdtek, a motor elhallgatott, és a járművek megálltak. Az emberek dühödten üvöltve estek neki a gyújtásnak, de nem tudtak életet lehelni a motorokba. Néhányan felfogták, hogy mit jelent ez, ezek eszköz vesztve rohanni kezdtek, el az úttól, bele a pusztaságba. Akiket megállásra kényszerített az össze-torlódtó gépkocsi-had, ugyancsak rájöttek, mi történt. Iszonyodva hátranztek, a város irányába. Utolsó dermedt pillantásuk beitta a távoli, szürke tömeget, ahonnan késlekedés nélkül lecsapott rájuk a halál, rettenetes fényesség és égő szélvihar formájában.

A várost egy pillanat alatt felfalta a tűz, ahogy gigászi, történelem előtti szörnyként magasodott fölé a gombafelhő. Nyújtott, mély bömbölés hallatszott, mintha a bomba bőfögött volna az egy falásra elnyelt milliók után. A lökeshullám egyre gyengülő köre tovaszánguldott a pusztán. A gomba felért a sztratoszférába, és elkezdett szétkenődni a maga támasztotta viharzónában. Az "utolsó csúcspont" dugója elcsendesült. Csak a tűz pattogott, a füst szállt. Az össze-vissza dobált autók groteszk halmokban gőzölögtek a szürke ég alatt.

Egyetlen ember maradt talpon a pusztulás közepette. A pajzsa az összes létező színben villódzva hullámzott az elnyelt energiától. A fekete roncsok közt úgy festett, mint valami hibbant neonreklám. Forró eső kezdett el zuhogni, sisseregve párologott a még forróbb roncsokon. A pattogva hűlő alaktalan fémdobozok között a pajzs visszanyerte eredeti külsejét, ismét egy ember állt ott. Most megszólalt:

- Meghalt a régi világ, s most születik az új - hangja furcsán tompa volt a kissé megritkult levegőben. Elindult visszafelé, oda, ahol a rémálmok testet öltenek...

Jimmy
Cartwright

Sorozatok – Retro / Reboot

Nem csak filmekkel fordul elő, hogy 20-30-még több év múlva előveszik, leporolják, és új köntösben, modernizálva, a jelen kor közönségének ismét bemutatják, hanem bizony sorozatokkal is. Így járt a kétezres évek elején a Doctor Who (magyarul Ki vagy, doki - sic), amely csak részben folytatása a kb. másfél évtizedre abbamaradt angol eredetinek. Ám én most egy másik sorozatot, egy űroperát ajánlok a kedves olvasók szíves figyelmébe, mégpedig a Battlestar Galactica-t, avagy a Csillagközi rombolót. Az eredeti sorozat 1978-1979-ben futott, amiből 2004-2009 között készült egy 4 évados új változat, melyet kiegészített 2009-2010-ben a Caprica című előzménysorozatot. Ráadásul az új változathoz több websorozat is társul, amelyek jól kiegészítik az évadokat. Ha pedig még ez sem lenne elég a rajongóknak, két film is bővíti az univerzumot Razor (Penge) és The Plan (A terv) címmel, ám ezekkel a filmajánló rovatumunkban foglalkozunk. Lássuk hát, miért is érdemes mindegyikre rászálni az időt.

Battlestar Galactica (Csillagközi romboló - 1978-1979)

Az eredeti sorozat ma már talán kevésbé fogyasztható, de ha valaki szeretné megtudni, honnan is indult ki ez az univerzum, és nem retten meg a retro dolgoktól, annak mindenképpen érdemes beszereznie és megnéznie. Persze nyilván el kell helyezni a korban, mind látvány, mind film- és trükktechnika, mind színészi játék tekintetében, ám ha ez sikerül, kellemes, mármár gyermeki, talán kissé megmosolyogtató élményt képes nyújtani.

Az alaptörténet arról szól, hogy a cylon faj ki akarja irtani az emberiséget az univerzumban. (Itt még úgy tudjuk, hogy a cylonok valaha ugyanolyan élőlények voltak, mint pl. az ember. A sorozat során egyébként több idegen faj is felbukkan.) Már több ezer éve dúl ez a háború köztük, és a 12 emberi kolónia között. A sorozat indításakor épp abba csöpönünk bele, hogy a cylonok kis híján sikerrel járnak. Csak egy romboló űrhajó, a Csillagközi, és kétszázalig több civil űrhajó éli túl a támadást, ami néhány ezer főre redukálja az emberi fajt. Már csak egyetlen reményük marad: eljutni a 13. törzshöz a Föld nevű bolygóra. Ám senki sem tudja pontosan, merre induljanak, hol keressék. Csak homályos prófécia, információmorzsák birtokában vannak. Így vágnak neki az útnak.

A kor színvonalának megfelelő űrcsaták, egyéb űrjelenetek mellett számos más kalandba is belekeverednek a túlélők.

Útjuk során több alkalommal és bolygón is találkozunk a kolóniákról érkezett telepeseikkel, akiket időnként megmenetnek, néha pedig ők segítenek a flottának. Időnként kap a történet egy kis politikai, vallási színezetet, de sokkal jellemzőbb a felmerülő problémák gyors és hatékony megoldása. Akár azt is lehetne mondani, hogy hangulatában eléggé hasonlít egy másik, sokkal kiterjedtebb univerzumra, a Star Trekre.

Én a magam részéről azt javaslom, hogy ezt hagyjuk az alábbiakban taglalt sorozatok utánra, előbb azokat nézze meg, aki még nem látta, és érdekli, mert véleményem szerint úgy fognak igazán kiütközni a történetbeli, karakterbeli változtatások (pl. ugyanazt a karaktert más nemű, más népcsoportba tartozó színész játssza). Az új sorozat színvonalában is jobb, pörgősebb, és ha ezt nézzük meg utoljára, sok spoiler megúszhatunk – hiszen erre a sorozatra épül az új –, itt pedig már nem lesz annyira érdekes, hogy a fő történet-szában mi történik, és talán jobban oda tudunk figyelni az egyéb eseményekre.

Battlestar Galactica (Csillagközi romboló - 2004-2009)

Nem tudom, mi célból vették elő a készítők a kétezres évek elején az eredeti ötletet, és kezdték el átdolgozni, de azt kell mondjam, hogy jól tették. Egy igazán kiváló, ütős, számos váratlan fordulattal, meglepő eseménnyel, remek látvánnyal és jó színészi játékkal rendelkező rebootot sikerült készíteni.

Az alaptörténet ugyanaz, mint az eredeti sorozatban: a cylonok el akarják pusztítani az emberiséget, és egy évek alatt előkészített stratégiával

szinte maradéktalanul véghez is viszik a tervüket. Itt már egyértelmű (az eredeti sorozathoz képest), hogy a cylonokat az ember készítette, és sokáig alkalmazta azokat munkagép-ként. Ám, mint ahogyan az a lenni szokott, a (rab)szolgáskorba taszított cylonok fellázadtak, háború tört ki, ami egy idő után bizonyos okokból kifolyólag abbamaradt. Az emberek és a cylonok békét kötöttek. A sorozat a békekötés után negyven évvel indít, amikor a cylonok nukleáris pusztasággá változtatják a 12 emberi kolóniát. A Csillagközi Romboló és néhány civil űrhajó éli túl a támadást, alig 50.000 emberrel. A cél ugyanaz, mint az eredeti sorozatban: megmenteni az emberi fajt, eljutni a 13. törzshöz, a Földre.

Ebben a négy évadban már sokkal jobban kidolgozott karakterek, motivációk, emberi kapcsolatok, vallás és

politika van. Időnként (főleg a harmadik évadban) emiatt a sok mellékszál miatt kicsit úgy is érzi az ember, hogy nem halad a történet sehová. Sokkal jobban, és sokkal többet épít az eredeti sorozathoz képest a 12 asztrológiai jegyre, amelyek alapján a hozzáértők számára nem lesz meglepő, hogy melyik csoport miért éppen úgy viselkedik, ahogy. A hosszabb játékidőből adódóan sokkal nagyobb ívű a történet, több idő van kifejtetni a gondolatokat, felépíteni a karaktereket. És bár egyes vélemények szerint ez, akárcsak az eredeti, az űropera műfajába tartozik, bátran és nyugodt szívvel tudom ajánlani a sci-fi iránt érdeklődőknek.

The Resistance (2006)

Az új sorozat második és harmadik évadát köti össze ez a 10 részes, összesen kb. 25 perces websorozat. Nehéz erről spoilermentesen írni... A megmaradt emberiség egy része út közben megtelepedett egy arra alkalmas bolygón, ám a cylonok természetesen megszállták őket. Abba nyerhetünk bepillantást, hogy kik és hogyan próbáltak meg nekik ellenállni.

The Face of the Enemy (2008)

A negyedik évadot bontja ketté ez a 10 részes websorozat. A szereplők épp egy felderítőhajóval utaznak két hajó között a flottában, mikor cylon támadást észlelnek, és az admirális parancsot ad az azonnali újrigrásra. Ám valami hiba folytán ők máshová érkeznek meg, mint a többiek. Küzdelem indul a véges erőforrások miatt az idővel, egymással és a cylonokkal is. Kellemes, a szereplőket és a cylonokat árnyaló websorozat.

Caprica (2009-2010)

A reboothoz tartozó előzménysorozat, amely arról szól, hogy az emberiség hogyan alkotja meg a cylonokat, és hogy azok miként és miért fordulnak az emberek ellen. Már legalábbis erről kellett volna szólnjon. Ám úgy tűnik, túl sok szálon indították el a történetet, és eléggé szétcsúszott. Nem tudom, de lehet, hogy ezt is több évadosra tervezték, miáltal valóban lett volna idő minden előzményt alaposan megismerni, kidolgozni, de nem lett annyira sikeres, hogy megérje

a folytatást. Emiatt a vége kicsit kapkodósnak, összecsapottnak tűnik. Ám még így is bőven megéri megnézni, mert amit összességében kapunk, az hozzáad a világhoz.

A BSG-hez képest annyira ellentmondást azért érzek, hogy a kolóniák elpusztítása előtt mindössze 58 évvel játszódik, és még csak akkor kezdik el kifejleszteni a cylonokat. Márpedig a sorozatból eddigre tudhatjuk, hogy a cylonok története ennél jóval hamarabb kezdődik. Szóval ez itt nekem nem teljesen tiszta, bár lehet, csak én siklottam el valami fölött.

Blood and Chrome (2012)

Ahol szerintem a Capricának kellett volna véget érnie, onnan folytatja ez a 10 részes websorozat. William Adama pályafutásának elejébe pillanthatunk bele, az első cylon háború idejéből. Érdekes, hogy itt olyan cylon modellek és űrhajók bukkannak fel, amelyekkel az eredeti sorozatban lehet találkozni. Ezt csak részben érzem a tisztelet, megemlékezés jelének. Kicsit olyan, mintha a hetvenes évek végi sorozatnak valamilyen szinten folytatása lenne a feldolgozás.

A Caprica után ezt mindenképpen érdemes megnézni, hogy megnyugodhassunk, nem az alkotókon múlt a színvonal alábbhagyása, mindössze valószínűleg nem engedték őket rendesen kibontakozni. A Blood and Chrome az új BSG minőségével rendelkezik mind látványvilágban, mind más egyéb téren. Szép és hatásos lezárás.

Sorrend és egyéb infók

Van egy weboldal, ahol pontosan leírják, milyen sorrendben érdemes megnézni (a TOS kivételével) a Battlestar Galactica-t. Én magam is ezt a sorrendet követtem, és megerősíthetem az ott leírtakat: így válik érthetővé, élvezhetővé a BSG. (A *The Miniseries gyakorlatilag az első évad pilotja, az általam fellelt változatokban ez része az első évadnak, nem kell feltétlenül külön is beszerezni.*)

<http://thunderpeel2001.blogspot.hu/2010/02/battlestar-galactica-viewing-order.html>

Jimmy
Cartwright

Filmajánló – Battlestar Galactica

A sorozatajánlóban már említettem, hogy a BSG-hez készült két film is. Bár ezek önállóan is megállják a helyüket, mégis szerves részét képezik a sorozatnak. Sokat hozzáadnak a világhoz, árnyalják, új háttérinformációkat szolgáltatnak. Bár a televíziós vetítések során a sorozatok közötti időszakban vetítették ezeket, történetük szerint a második évadba és a negyedik évadba illeszthetők be. (Hogy hová, arról lásd a sorozatajánlóban megtalálható hivatkozást.) Lássuk hát röviden, miről is szólnak ezen filmek.

Razor (Penge - 2007)

Bár úgy tudjuk, hogy a cylon támadásokat csak egyetlen csillagromboló, a Galactica élte túl, a sorozat második évadában kiderül, hogy egy másik hadihajó, a Pegasus is megmenekült. Folyamatos harcokat vívtak a cylonokkal, míg egy véletlen folytán találkoztak a Galactica vezette civil flottával. Ha a második évad 17. része után megnézzük a Razort, az is kiderül, pontosan hogyan vészelték át a támadást, és milyen viszontagságokon mentek keresztül, amíg eljutottak a Galactica-ig. Sokkal érthetőbbé válik a Pegazus kapitányának, Cain admirálisnak a karaktere, a motivációi.

A film minden tekintetben egyenértékű a sorozat részével: látvány, mondanivaló, izgalmak, színészi játék, stb. Azért jó, hogy a sorozathoz képest nem kiemelkedő semiben, mert így tökéletesen beleilleszkedik az addig megszokott világba. Így akár a sorozat szerves részének is tekinthető. Persze a film főszereplői mások, mint a sorozaté, bár egyes karakterek ott is igen fontosak.

Az adott részeknél egyébként jó is egy kicsit kitekinteni a sorozatból, „pihenni” egyet, mert elég sűrű. No nem mintha a film nem lenne pörgős, vagy érdekes, de mégsem egészen a sorozat.

The Plan (2009)

A főleg a Caprica-n és a Galactica-n játszódó film a sorozat negyedik évadának 15. része után illeszthető be. Miután a cylonok terve, hogy egy nagy végső támadással kiirtják az emberiséget, nem sikerült, így a cylonok egyik vezetője improvizálni kényszerül, hogy végezzen a túlélőkkel. Mind a Caprica-n, mind a Galactica-n egyszerre jelenlévő, emberkinézetű, magát vallási vezetőnek kiadó, Cavils nevű cylon fondorlatos terveket eszel ki, hogy a tervet végrehajtsa. Azt is mondhatjuk, hogy a film Cavils karaktere köré épül, őt ismerhetjük meg jobban, ami a végkifejlet szempontjából egyáltalán nem elhanyagolható. A filmben nagyobb szerepet kapnak még a capricai túlélők is, akik gerillaharcot folytatva küzdenek a bolygót megszálló cylonokkal.

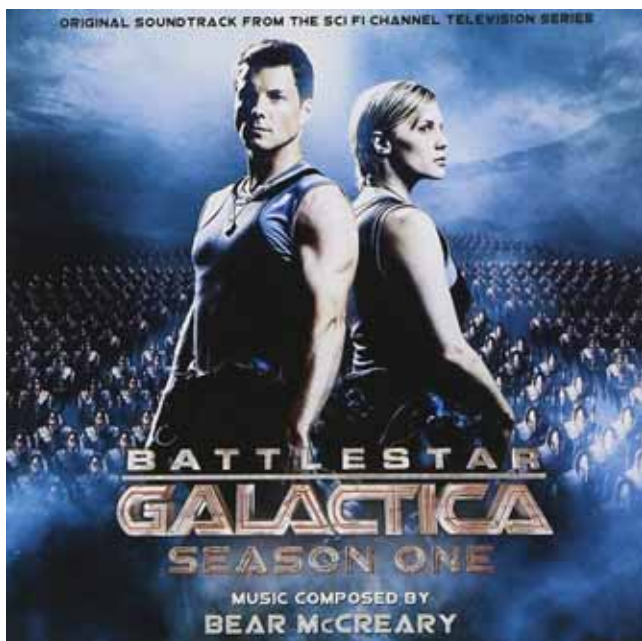
Hasonlóan a Razor-hoz, ez sem emelkedik ki semmilyen tekintetben a sorozatból, tehát nem teszi feljebb a mércét annál, így visszatérve a további részekhez, nem fogunk csalódní. Bár, ami igaz, az igaz, a sorozat maga már felállított egy komoly mércét, amit viszont ez a film is tart.

Összességében mindkét filmről azt lehet mondani, hogy sokat hozzáad a sorozathoz, akár csak a websorozatok, csak hosszabban. Ha valaki úgy dönt, hogy elkezd nézni az elejétől a BSG-t, annak mindenképpen ajánlom, hogy a megfelelő helyeken, a sorozat közben nézze meg a filmeket is.

Jimmy
Cartwright

Zenerovat – Battlestar Galactica

Ha már a BSG sorozatokról és filmekről beszélünk, nem mehetünk el a zenei világuk mellett sem. Hiszen egy vizuális alkotás nem csak képi látványelemekből, dialógusokból, monológokból, különféle hangeffektusokból áll. Az ember talán nem is gondolná, hogy a főcímmel, a háttérben megbúvó dallamok, a drámai pillanatokban felerősödő melódiák milyen komolyan hozzájárulnak a film hangulatának kialakításához. Persze, ha belegondolunk, hogy egy igazi Star Wars rajongó miként reagál pl. a Birodalmi indulóra..., vagy a Hegylakó-fan a Queen – Who wants to live forever című dalára, akkor talán máris érthető, miről beszélek.

A BSG hangulatához nagyban hozzájárul Bear McCreary változatos, a dinamikustól a lágysáig, sőt, a keleti folklórtól egészen a nyugati operáig nyúló dallamvilága. Ha kell, erőszakos, durva, fülsértő, ha pedig arra van szükség, megnyugtató muzsika festi alá a képernyőn látottakat. A sikeres csaták, a megoldott nehéz feladatok végén felemelő a heroikus zenéket hallani. Ám a kudarcok, a veszített küzdelmek végi melódiák már-már szinte letargiába taszítanak. Szinte az emberi érzelmek teljes skáláját képes előhozni, megmoz-

gatni a BSG zenei világa. A sorozattól, filmektől külön hallgatva a zenei témákat, csak a hallottakra figyelve, újabb dimenzióit is megfigyelhetjük a kompozícióknak.

A sorozat alkotói mindennek teljes tudatában kihasználták a zene adta lehetőségeket a sorozat alatt. És itt nem csak a vissza-visszatérő zenei témákra gondolok. Mint ahogyan profi módon operáltak a politika, a vallás, az asztrológia eszközeivel, ugyanúgy bántak a zenével is. Időnként tudatosan fel sem tűnik, mit hallunk a háttérben, mindössze csak a szereplők reakcióiból jövünk rá, hogy ez egy fontos, visszatérő zenei téma, aminek komolyabb jelentősége van. Ha ennél többet írnék, az már spoiler lenne... A felfedezés utáni reakcióm viszont kb. ilyen volt: „Á bazmeg, ilyen nincs! Ez kész! Aztakurva! Ezt nem hiszem el! Ez... ez... ezt a kibaszást! Visszatekerem! Még egyszer! És tényleg! Hát ilyen nincs! Hogyaza jóédes... Újra! Még hangerőt! Iggeeeenn...!”

Az eklektikusságuk miatt nem feltétlenül ajánlom íráshoz a komplett albumokat, ahhoz talán jobb kiválogatni azokat a zenéket, amelyek inspirálólólag hatnak. Ez pedig még fontos a BSG-vel kapcsolatban: mind a sorozatok, mind a filmek, mind a zene képes inspirálni, szóval csak óvatosan! :)

Azok számára, akik mindezzel nem érik be, és szeretnék még ennél is tovább érezni, átélni a BSG világának hangulatát, készült az új sorozat nyomán egy böngészőben játszható, online MMORPG is.

A Bigpoint játéka számos rangos díjat kapott 2011-2012-ben. Ha van valakinek megfelelő mennyiségű fölösleges ideje, és hasonló jellemzőkkel rendelkező kisebb-nagyobb baráti köre, kellemes kikapcsolódást, szórakozást nyújthat.

<http://hu.bsgo.com>

Álomképek

Sosem járt út, ahol járok,
egy különös erő emel...
tudom, hogy nincs, mégis átfog,
szédül az eleven rezgés...
oly mohók a szomjas igék
a sorvadó izomzaton.
Szabad és súlytalan...
s annyira tiszta kék,
mi furcsán zajtalan,
jó itt, még maradnék...
Fokról, fokra török
érezem, ahogy hasad,
majd lassan szétszakad,
a végtelen időben furdótt
lepkeszárnnyú kész...

Alkony

Lélekseprés

Elég volt!
Kiáltom ezredszer.

Seprűt ragadok, s
az ágy alá seperlek.

Hogy nem létező
problémaként kezeljelek.

De szobám nyitott ablakán,
cinkosod, a szél bekandikál.

S én hiába takarítok rendesen...
Hiába sterilizálom lelkem csendesen...

Te minden egyes napon...
MINDEN...EGYES...TETVES...NAPON!

Az összes létező sejtteddel...
mint megannyi porszemmel...

...beszennyezted életem.

Camino

Angyalszép arcod

Elmondanám, de szürkék a szavak,
mik vértelen ajkamról hullanak.

Leírnám én, de csak ákombákom,
kiszáradt papír mederbe fulladt álom.

Elképzelném, de tünékeny gondolat,
nem adja vissza angyalszép arcodat.

bel corma

Végre béke

Eltávolodnak az emlékek,
nem lesznek annyira fontosak.
Mint a párában vesző hegyek.
Csak én tudom, hogy mind ott vannak.
Lehet, nem kel fel a Nap.
Nem oszlik takaró szürkesség,
mintha csak egy rossz álom lenne,
amit oszlat majd az ébredés.
Mintha mind összekeveredne...
Lehet, hogy nem kel fel a Nap.
Éjszaka marad és szén sötét.
Tapogatva kell tovább élnem
nem tudva azt, hogy éppen miért
kellene napkeltét remélnem.
Lehet, hogy nélkülem kel a Nap?
Nem látszik sugár ágak között.
Nem vándorol többet az árnyék,
a fény tőlem messze költözött,
mert sötétben a fény ajándék.
Most fényes ponttá zsugorodik,
kihuny majd minden lámpa fénye.
Végre véglegessé változik
a bársony sötétség és a béke.

Kolumbán Jenő

Horizont

Vöröslő napkorong
gyűjtja fel az ég kékjét.
Lángol, lángol
az egész világ.
Varjú káromását hallom,
szű ette fájdalom.
Hangtalan érkezett
az alkony.
Csak egy szál gyufát
hozott.
És most lángol, lángol
az egész világ.
Az én világom.
Mosollyal most a tűzbe
indulok.
Mi vár rám a lángoló
horizont mögött?

Tordai Gábor

Mikor nem bírod tovább

Mikor a fájdalom marcangolja testedet,
már csak a csendet, nyugalmat keresed,
felemészti lelked, szíved, egész életed...
Mikor úgy érzed, az elméd is megbomlik,
a fájdalom szép lassan szertefoszlik,
Isten lehet, hogy próbára teszi életed,
hogy mikor adod át a sátánnak... lelkedet...

macika

Lidércfény

Cukiságkampány

Jimmy és HomoErgaster Ace Venturát megszégyenítő módon eteti a galambokat!

Mr. Ventura fasorban sincs a Lidércfény csapatához képest, akik egy teljesen egyszerű módszerrel galambok tömegeit voltak képesek magukhoz édesgetni.

Neked is van kiskedvenced? LÉGY TE IS RÉSZESE
a Lidércfény Cukiságkampányának! Küldj nekünk e-mail-ben fotót, amelyen kedvenceddel pózolsz! Ha a kép publikus, viszontláthatod az AKF hasábjain!

